

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

ရွှေထောင်ငွေထောင်

အပါအဝင်

အကျဉ်းထောင်သုတ၊ရသဝတ္ထုတိုများ

গণপ্রজাতন্ত্রী
বাংলাদেশ

(၁)

ထောင်ဆိုသည် မှာ နေထိုင်၍ အလွန်ကောင်းသော နေရာဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤကဲ့သို့ ဆိုခြင်းမှာ သရော်မော်ကား ဆိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ မြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် ဆေးဆိုင်က မွနေအောင်ရှိကြ၍ အစိုးရဆေးရုံက ဟိန်းနေပါသည်။ ။

သို့ရာတွင် အပြင်ဆေးဆိုင်၌ ဆရာဝန်ကိုတွေ့ရန် အတော်ကြာစောင့်ယူရပြီး အစိုးရဆေးရုံ တွင် ခုတင်က မအားအောင် ဖြစ်နေကြပါသည်။ ။ အစိုးရဆေးရုံ ဆေးပေးဌာနတွင် လည်း လူချင်း ဘေးစောင်း တိုးယူရပါသည်။ ။ ဤသည် ကိုကြည့်၍ မြို့လူထု၏ ကျန်းမာရေးကို အကဲခတ်နိုင်ပါသည်။ ။

ထောင်ဆိုသည် မှာ ဤကဲ့သို့ မဟုတ်ပါ။ နေ၍ ထိုင်၍ အလွန်ကောင်းပါသည်။ ။

မိဘများ သည် သားသမီးရတနာများကိုပါ ‘လာပါ ... လာပါ’ဟု ခေါ်ရိုးထုံးစံမရှိပါ။ သို့ရာ တွင် သားသမီးရတနာများ သည် အလိုအလျောက် မွေးလာကြပါသည်။ ။ ထိုမွေးလာသူများအား တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေးပါမည်ဟု မိဘနှင့်သားသမီး စာချုပ်၍ မထားကြပါ။ သို့ရာတွင် မိဘလုပ်သူ က မသေမချင်း အလိုလို ကျွေးနေကြရပါသည်။ ။ သားသမီးထွက်သွားမှ ကိစ္စအေးပါသည်။ ။

ထို့အတူ ထောင်ကြီးသည် မည်သူ့ကိုမျှ ‘လာပါ လာပါ ... စားလှည့်

ပါ သောက်လှည့်ပါ'ဟု မခေါ်ချင်ပါ။ မခေါ်ဘဲနှင့်ပင် ထောင်ကြီးမှာ သားသမီးများ ရလာပါသည် ။ သားဖြစ်သူ ထောင်သား ဖြစ်၍ သမီးဖြစ်သူမှ ထောင်သမီးဖြစ်ပါသည် ။

ထောင်ကြီးသည် ထောင်သား၊ ထောင်သမီးများကို တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေးပါမည်ဟု ကတိ စာချုပ်မထားပါ။ မိမိ၏ ရင်ခွင်၌ နေသမျှကာလပတ်လုံးတော့ မငြိုမငြင် ကျွေးမွေးရမှာ ပဲဟု ဆုံးဖြတ် ထားဟန်ရှိပါသည် ။

ထောင်ကြီးသည် ဆင်းရဲပါသည် ။ သားသမီးများကို လှအောင် မကျွေးနိုင်ပါ။ ဝအောင် လောက်သာ ကျွေးနိုင်ပါသည် ။ ထောင်ကြီးတွင် သားသမီးများ လွန်း၍ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးသမားကို အားကိုးအားထားတော့ ပြုရပါသည် ။

သို့ရာတွင် ထောင်ကြီး၏ သားသမီးများ သည် ဆင်းရဲ၍ အမြဲဆာလောင်လျက်သာရှိရာ ဘာပဲ စားစား အစာကြေကြပါသည် ။ အစာကြေသည် ဆိုလျှင်ပင် ရောဂါအထူး မရှိတော့ပါ။ သူတို့ သည် အာရောဂျ်ပရမံလာဘ်ကြီးကို မတောင့်မတဘဲနှင့် တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်ကြပါသည် ။

"ဟေ့ ... လူတွေ ... လာ ... လာလေ ... ဆေးသောက်လှည့်"

ဟု ထောင်၏ သမားတော်က ခေါ်အံ့။ ထောင်သား ထောင်သမီးတို့သည် ဆေးသမားကို ရယ်ပြီး စကားဆိုကြပါသည် ။

"ဟာ ... ဆရာဆေး ဘာလုပ်ဖို့ တုံး။ ကျွန်တော်တို့ စားနေတဲ့ ပဲက အညာသားတောင် အဘ လို့ ခေါ်ရတယ် ... ဆရာရေ။ ပဲရဲ့ တန်ခိုးက လေမိုးမှန်တာကြားချင်ရင် နားထောင်။ ဘူ ..."

ဟု ပြောကာ လေဆေးကို အဝေးက ရှောင်ကြပါသည်။ ။

အကယ်၍ ထောင်ကြီး၏ သားတစ်ယောက်သည် ထောင်သို့ ခြေတုန်
တုန် လက်တုန်တုန် စိတ် နောက်တောက်တောက်နှင့် ရောက်လာလျှင်ပ
င် ထိုရောဂါဆိုးသည် မကြာခင် ပျောက်ရပါတော့သည်။ ။ အပြင်လောက
တွင် သာ ဆိုပါက ဟိုလူက အလိုလိုက်၊ ဒီလူက အကြိုက်ပေးထားကြ၍
ရောဂါမှာ ပျောက်သင့်သော်လည်း တော်တော်နှင့် ပျောက်မည်မဟုတ်ပါ
။

ထောင်ကြီးမှာ မူ ဆင်းရဲ၍ သားသမီးကို အလိုမလိုက်ပါ။ ရေခပ်ထ
င်းခွဲ အားလုံးခိုင်းပါသည်။ ။ အလုပ်လုပ်သော လူများ ၏ အကြောအခြင်
သည် ဆန့်ပါသည်။ ။ စိတ်သည် ဟိုတွေး ဒီတွေးမဖြစ်တော့ ပါ။ အလုပ်
တွင် သာ စိတ်ဝင်စားပါသည်။ ။ သို့နှင့် ထောင်၏ သားသမီးများမှာ မိဘ
ဆင်းရဲ၍ လား မသိ။ တစ်ဝန်းက နှစ်ဝန်းမရှိတော့ဘဲ ကျန်းမာကြပါသ
ည်။ ။

ထောင်ဆိုသည် မှာ နေ၍ ထိုင်၍ ကောင်းသောနေရာဌာန
စစ်စစ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ။

(မှတ်ချက်) လူလာအောင် ကြော်ငြာသည် မဟုတ်ပါ။

(၂)

ထောင်၏ သားကောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုမြင့်သည် မိန်းဂျေး
ခေါ် ထောင်မကြီးတွင် လူသစ်အဖြစ် ခုနစ်ရက်သာ အမောပြေကလေး
နေခဲ့ရပြီး လက်သမားရုံသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ။ သူ့အား လက်သမား

ရုံသို့ ပို့သည် ဆိုရာ၌ သူသည် လက်သမားပညာကို တတ်မြောက်၍ လည်း မဟုတ်ပါ။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအဖြစ် လက်သမားပညာကို တတ်မြောက်စေရန် ပညာသင်ပို့ထား ခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ၎င်းအား ထောင်အာဏာပိုင်က ပို့ထားခြင်းမှာ လက်သမားရုံတွင် ရွှေဘော်စာ အမှိုက်သရိုက်များကို လှည်းရန် တံမြက်လှည်းသမားတစ်ဦးအဖြစ် ပို့လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကိုမြင့်နှင့် တံမြက်လှည်းအလုပ်မှာ ကိုမြင့်၏ ဂုဏ်နှင့်ကြည့်ပါက အမြင်မတော် ဆင်တော်နှင့် ခလောက်ဟု ဆိုရပါမည်။ အကြောင်းမှာ ကိုမြင့်သည် အမိထောင်ကြီး၏ သားဘဝသို့ မရောက်မီ အပြင်လောက၌ လစာနှင့် ရှားပါးစရိတ် ၂၅၀ ကျပ်ခန့်စားရသော စာရေး ‘ရွှေတူ’တစ်ယောက်ဖြစ် ပါသည်။ ။ ရွှေတူဆိုသောစကားမှာ အနည်းငယ်ဆန်းသစ်၍ ရှင်းပါဦးမည်။

စပါးကြီးမြွေဟူသမျှမှာ ရွှေရောင်နှင့် ငွေရောင် နှစ်မျိုးသာရှိပါသည်။ ။ ငွေရောင်စပါးကြီးမြွေ ၏ သည်းခြေမှာ ရွှေရောင်ရှိသောစပါးကြီးမြွေ ၏ သည်းခြေကဲ့သို့ ဆေးစွမ်းမရှိဟု သမားတော်များက ပြောကြပြီး အသက်ရှင်၍ ရှိစဉ်ကပင် ငွေရောင်ရှိ စပါးကြီးမြွေသည် ရွှေရောင်စပါးကြီးမြွေကို ကြောက်ရသည် ဟု ဆိုပါသည်။ ။ သို့နှင့် ရွှေရောင်(ဝါ)ရွှေနှင့်တူသော ရွှေတူက အဖိုးတန်ပါသည်။ ။

ကိုမြင့်အား စာရေးရွှေတူဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ခြင်းမှာ စပါးကြီးမြွေကို မိုး၍ ဘာသာပြန် လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ အကြောင်းမှာ စာရေးများ အနက် အောက်စာရေး၊ အထက်တန်းစာရေး ဟု ရှိ ရာ ကိုမြင့်မှာ အထက်တန်းစာရေးဖြစ်ခဲ့၍ ၎င်းအား ‘စာရေးရွှေတူ

‘ဟု နာမဝိသေသနပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ရှင်းရဲ့ မဟုတ်ပါလား ခင်ဗျာ။

ယင်းကဲ့သို့ စာရေးရွှေတူက တစ်ဦးအား အမိထောင်ရင်ခွင်သို့ရောက်မှ နံချာလှသော တံမြက်လှည်း ဂျာရူးဝါလားအလုပ်ကို ပေးထားသည်မှာ အမြင်မတော် ဆင်တော်နှင့်ခလောက် ဖြစ် နေပါသည်။ ။

သို့ရာတွင် မိခင်ထောင်ကြီးက အလာနောက်ကျသော သားချစ်အပေါ် ကရုဏာဒေါသောနှင့် အရှက်တကွဲဖြစ်စေရန် ညှင်းထားသည် မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းက ရှိပါသည်။ ။ ထိုအကြောင်းကား အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ကိုမြင့်သည် ထောင်မိခင်ကြီးထံသို့ မရောက်ခဲ့မီက တော်တော်ကြီး တေခဲ့သည် ဟု ကိုမြင့်က ဝန်ခံပါသည်။ ။

အပြင်လောက၌ ပုလိပ်ကို လိမ်၊ တရားသူကြီးကို ညာ၍ အားမရဘဲ ရှေ့နေရှေ့ရပ်နှင့် အတင်းညာခိုင်းသောသူများ ပင် ထောင်မိခင်ထံရောက်က မလိမ်မညာကြတော့ပါ။ ထောင်မိခင်ကြီး က ဤကဲ့သို့ ရိုးဖြောင့်စေရန်နှင့် ထောင်တွင် ညာ၍ အကျိုးမရှိပုံကို ပြောပြထားပါသည်။ ။ ယခင်က ထောင်မိခင်ထံမရောက်မီ ကိုမြင့်သည် ကလေးပီပီ ကလေးရောဂါ ရှိခဲ့ရာ အပြင်လောက၌ ဆေးဝါး အတွက် ပိုက်ဆံကုန်လွန်း၍ မတတ်နိုင်သဖြင့် ထောင်မိခင်ထံ ရောက်လာချိန်တွင် လက်တုန်ခြေတုန် ဖြစ်နေပါသည်။ ။

ကိုမြင့်ရောက်လာစက လက်တုန်ခြေတုန်နှင့် ဝင်လာစဉ် မြင်ရသူများက ရုံးတော်မှ ကျမ်းစူး လာ၍ ဤကဲ့သို့ လောလောဆယ် ရုံးစောင့်နတ်က ‘ကိုင်’လိုက်သည် ဟု ပင် ထင်ခဲ့ကြပါသည်။ ။ သို့ ရာတွင် ရုံးတော်မှ ကျမ်းစူးရိုးမှန်က တစ်ထောင်လုံး တုန်သင့်ပါသည်။ ။ ယခု မတုန်ကြပါ။

အပြင်လောကတွင် အပျော်ကျူးလာသူတစ်ဦးဖြစ်၍ သာ တုန်နေကြောင်း သိရပါသည်။ သို့နှင့် ဘာကိုမျှ ကိုင်၍ မမြဲသော ကိုမြင့်အား မိခင်ထောင်ကြီးမှ ဂျာရူးဝါလားအလုပ်ကို ပေးထား ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိခင်ထောင်ကြီးသည် သားသမီးများ အတွက် ဒီခရီး၊ ဒီထီးနှင့် ဟိုလမ်း၊ ဟိုပန်းနှင့် သင့်တော်အောင် ကြည့်လုပ်တတ်ပါသည်။

ကိုမြင့်သည် စာရေးဘဝတွင် သာ ရွှေတူစာရေး မဟုတ်သေးပါ။ ထောင်မိခင်၏ သားများ အနက်တွင် လည်း ရွှေတူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ သူသည် ဘီကလပ်ခေါ် အထူးတန်း တစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထောင်သို့ ဝင်စက ရွှေတူကိုမြင့်အား ဂျာရူးဝါလားရာထူးကို ပေးခဲ့စဉ်က သူသည် အတော် မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။ သို့နှင့် ထောင်မိခင်ကို မကျေမနပ်နှင့် ပေါင်းကြည့်ခဲ့ရာ မိခင်ထောင် ကြီးက ဤသို့ဆိုပါသည်။

"ဟဲ့ ... ရွှေတူရဲ့ ၊ နင့်ကို တံမြက်စည်းမှ လှည်းမခိုင်းရင် ငါက ရှိခိုးထားရမလား။ နင် ဘီကလပ်ဆိုပေမဲ့ အလုပ်မဲ့ ထောင်ချတာ မဟုတ်ဘူး။ အစားကသာ ကွဲတာပါဟဲ့။ ငါထားတာလည်း သင့်တော်တဲ့ အလုပ်ပါ။ နင် ဆေးရုံခုတင်မယ် အိပ်နေရင် ကွေးကောက်နေမယ်လို့ သမားတော်က ပြောတယ်တဲ့။ ဒီတော့ သွေးလေမျှအောင် နည်းနည်းလှုပ်ရှားပေး။ နင် အပြင်မယ် ပိုက်ဆံအကုန်မခံ နိုင်တဲ့ ဆေးကိုလည်း ငါက သမားတော်နဲ့ ကုမယ်။ ငါထားရာမှာ ကောင်းကောင်း နေ"

မိခင်ထောင်က ဤသို့ပြောလိုက်မှ ရွှေတူကိုမြင့်သည် ဇီးကွက်က လေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ မျက်လုံးပြူးကလေးနှစ်လုံးသည် နဖူးတွင် ကပ်နေပါတော့သည်။

စာရေးရွှေတူ ကိုမြင့်သည် စီးကျ၊ ဝါးကျပြောတတ်သော ထောင်မိခင်အား ကလန်ကဆန် မလုပ်ဝံ့တော့ပါ။ လုပ်၍ လည်း ထောင်မိခင်က ဂရုစိုက်မည်မဟုတ်ပါ။ ထောင်မိခင်မှာ သားဆိုးသား ကောင်း ထောင်ရာချီပြီး ထိမ်းနေရသူဖြစ်ရာ သမားတော်သည် ဘယ်ရောဂါကို ဘာဆေးတိုက်ရမည် ကို သိသကဲ့သို့ ထောင်မိခင်ကလည်း သားဆိုးသားကောင်း ယောင်းမမြင်းစီးထွက်သော သမီးများကို ပေါင်တွင်းကြောလိမ်ပြီး ဆုံးမတတ်သော နည်းပေါင်းတစ်ထောင်ရှိသူဖြစ်ပါသည်။ ။

သို့နှင့် ကိုမြင့်သည် ထောင်မိခင်ကို အာမခံရဲတော့ဘဲ လက်သမားရုံတွင် တုန်တုန်တုန်တုန်နှင့် အမှိုက်ကောက်နေရပါသည်။ ။ သူသည် ပထမမူလ ထောင်သို့မဝင်မီက ‘ငါတော့ တစ်နေ့ ထောင်ကို ရောက်ပါစေမကြောက်ဘူး၊ ငါ့အကြံအောင်ရင် ထောင်ကို မှုစရာမဟုတ်ပါဘူး’ဟု သူတွက်ကိန်းနှင့် ထောင်ကိုပင် ခုတုံးလုပ်ပြီး သူ၏ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းတွင် ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့ပါသည်။ ။ သို့ ရာတွင် ထောင်တွင်းသို့ရောက်မှ တွက်ခြေမကိုက်၍ စိတ်ပျက်သွားဟန်ရှိပါသည်။ ။

အကြောင်းမှာ ကိုမြင့်ရွှေတူသည် စာရေးကြီးဘဝက ချွေးမထွက်၊ အချိန်မကုန်ဘဲ လက်ဖျားတွင် ပိုက်ဆံသီးခဲ့ပြီး ထင်ရာစိုင်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း ထောင်တွင်း၌ အူခြောက်စပြု လာပြီး မိမိမလုပ်ချင်သော အလုပ်ကို ဇွတ်ပေပြီး လုပ်နေရသည် မက အချင်းချင်းက ရီသဲ့သဲ့ ပြောနေကြသည် ကို လည်း ကြားလာရပါသည်။ ။ တစ်နေ့တွင် စာရေးကြီးကိုမြင့်သည် လက်သမားရုံမှ အကျဉ်းသားများ ဟားတိုက်နေသည် ကို စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် နားထောင်နေမိလေသည်။ ။

"ဟေ့ ... မိန်းမတွေ ရေထဲဆင်းသေတော့ ဘယ်လိုသေတုံးကွာ"

တစ်ဦးက ကောက်ခါငင်ခါ မေးလိုက်၏။

"မိန်းမတွေသေတော့ ရေထဲမယ် ပက်လက်ကလေးပေါ့ကွ"

တစ်ဦးက ဖြေပါသည်။

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲ သိလား"

မေးသူက ထပ်ပြောပါသည်။

"ဒါက ဝါသနာကိုးကွ"

အခြားတစ်ယောက်က ကြားပေါက်ဖြေလိုက်ရာ
တဝါးဝါးရယ်ပစ်ကြပါသည်။

"တယ် ... ငါ့လခွေး၊ မဟုတ်က ဟုတ်က ပြောရော့မယ်။ ဘာဝါသနာတုံးကွ ... ဟား ... ဟား ... ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောတဲ့ အကောင်။ မိန်းမတွေ ရေထဲပက်လက်သေတာ တခြားကြောင့်မဟုတ် ဘူး။ တင်ပဆုံရိုးလေးလို့ ကွ"

"ယောက်ျားတွေ မှောက်သေရတာလည်း ဝါသနာပဲလား ... ဟေ့ကောင်"

တစ်ယောက်က ဝါသနာဆရာအား လှမ်းပြောလိုက်ရာ သူတို့ တဝါးဝါး ရယ်ကြပြန်သည်။

"ဒါလည်း ဝါသနာပဲ နေရမယ်ဟေ့"

ဝါသနာဆရာက ထပ်ပြောပြန်၏။ အားလုံး တဝါးဝါး လုပ်ကြပြန်သည်။

"ယောက်ျားတွေ ရေထဲ မှောက်လျက်သေတာလည်း ဘယ်ကလာသေပြီးမှ ဝါသနာ ဟုတ်ရ မှာ တုံး။ ယောက်ျားမှောက်လျက်ဖြစ်တာက ရင်အုံလေးလို့ ကွ။ သဘာဝကိုက ယောက်ျားရဲ့ ရင်အုံရိုး ဟာ လေးလို့

ပါကွ"

မေးခွန်းထုတ်သူက သူ၏ အဖြေကို ပေးလိုက်၍ ကျေနပ်သွားကြသည်။ ။

"ဒါဖြင့် ဓားပြသေရင် ဘယ်လိုနေမလဲကွာ။ ဟဲ ... ဟဲ ..."

တစ်ဦးက စပြန်ပါသည်။ ။

သို့နှင့် နွားခိုးမှုနှင့်လူက ရိဖြရိဖြနှင့် ဖြေလိုက်၏။

"ဓားပြများ သေခါနီး တုတ်ပေးဟ၊ ဓားပေးဟလို့ အော်ပြီးသေတာပါပဲကွာ"

အိမ်ဖောက်ဝိဇ္ဇာက ဝင်ပြောလေသည်။ ။

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ တုံးဟ"

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ငရဲပြည်မှာ ဆက်ပြီး ဓားပြတိုက်မလို့ ပေါ့ဟ။ အသက်ထွက်ခါနီး အလျင် စလို တောင်းရတာ"

အားလုံးက တဝါးဝါး ရယ်ကြပြန်သည်။ ။

"ဒါဖြင့် ထောင်သားသေတော့ ဘယ်လိုတုံးကွာ"

စောင့်နေသော ထောင်ဝါဒီက မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ဝင်စွက်လိုက်ရာ ...

"ဟာ ... ထောင်သားသေတော့ တုံးလုံးလေးပဲဗျို့။ ဟဲ ... ဟဲ"

တစ်ဦးက ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဘာပြုလို့ တုံးလုံးလေး ဖြစ်သွားသတုံးဟ"

နောက်တစ်ဦးက လာပြန်သည်။ ။

"တုံးလုံးဖြစ်ဆို ဘုတ်ကိုင်နဲ့ ထောင်ဝါဒါက အဝတ်ကို ချွတ်ယူလိုက်တာကိုး ... မောင်ရ"

အားလုံး ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပစ်ကြပြန်သည်။

"ဒါဖြင့် ငွေတိုက်ကပျောက်တဲ့ ပိုက်ဆံ ဘယ်သူစားမလဲဆိုစမ်း"

တစ်ဦးသောသူက စာရေးကြီးအားမကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သော်လည်း စာရေးကြီးက မျက်လုံး ပြူးပြူးနှင့် နားထောင်နေရ၏။

"ဘယ်သူ စားရမှာ တုံး။ ဘုန်းကြီးလူထွက် စားသွားမှာ ပေါ့ဟ"

စာရေးကြီးမှ အပ အားလုံး တဟားဟား လုပ်ကြလေသည်။

"အင်း ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်က ဘုန်းကြီးလူထွက်တုံး။ သူက ငွေတိုက်ဖောက်ရာမယ် ပါလို့ လား"

အဓိပ္ပာယ်မလင်းသူက မေးလိုက်၏။

"မင်းလည်း အတော်အသေးတဲ့ အကောင်ပဲ။ တိုင်းသူပြည်သားပိုက်ဆံကို ဓားပြတိုက်တဲ့ ကျုပ်တို့လို အကောင်ကိုတောင် အစိုးရကြီးက ဖမ်းတာ။ သူပိုက်ဆံကို ဓားပြတိုက်တဲ့ လူကို အစိုးရ ကြီးက ကြည့်နေမလားကွ"

"အင်း ... ဒီတော့ ဆိုပါဦး"

"ဒီတော့ ငွေတိုက်က ခိုးတဲ့ အကောင် ထောင်ကိုရောက်တော့ သူက ထောင်ကိုရောက်တုန်း အိမ်မယ်ကျန်ရစ်တဲ့ မိန်းမက ငွေထုပ်ကြီးပိုက်ပြီး ဘုန်းကြီးလူထွက်နဲ့ လိုက်ပြေးတာပေါ့ကွ။ ဟား ... ဟား ..."

"ဒါမျိုးဖြစ်မယ်။ ဟုတ်မယ် ... ဟုတ်မယ်။ ဟေ့ကောင် ... ဒါလည်း"

ဝါသနာပဲလားဟေ့"

တစ်ဦးက ပထမ ဝါသနာဆရာကို လှမ်းအော်လိုက်ရာ လက်သမား တစ်ရုံလုံး တအုံးအုံး ဖြစ်နေကြလေ၏။

စာရေးကြီးကိုမြင့်သည် ငိုချင်ရက် လက်တို့ ဖြစ်သွားလေသည် ။ အကျဉ်းထောင်ဟူသည် မိတစ်ရာ၊ မိတစ်ထောင်သားသမီးများ စုဝေးနေထိုင်၍ ရှိရကား အားမနာပ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ပြောတတ်လုပ်တတ်သူများ လည်း များစွာရှိလေသည် ။

အပြင်လောကတွင် လူတို့ သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အရွဲ့တိုက် အားမနာဘဲ လုပ်ကြစေကာမူ မိမိနှင့် အဆင့်အတန်းတူညီသူ အချင်းချင်းသာ ယေဘုယျ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသော်လည်း ထောင်တွင်း ၌ မူ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ အပြင်လောကတွင် ဝန်ကြီးသူဌေးကြီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား ထောင်တွင်း သို့ အကြောင်းမညီညွတ်၍ ရောက်လာပါက ဒီပုတ်ထဲဝင် ဒီပဲဘဲဟု များစွာသော အကျဉ်းသားတို့ က သူလည်း အကျဉ်းသား၊ ငါလည်း အကျဉ်းသားဟု ယူမှတ်ပစ်လိုက်ကြလေသည် ။

သို့နှင့် အပြင်လောကတွင် ခြပ်ဂုဏ်ရှိန် စည်းစိမ်များ နှင့် ထည်ထည်ဝါဝါ နေခဲ့သူများမှာ ကုသိုလ်အလျောက် ထောင်လောကသို့ ရောက်လာပါက အတောင်ကျွတ်သော ငှက်ကဲ့သို့ နွားသူခိုး ထမီသူခိုးလုပ်သူများက မတော်တရော် ပြောကြဆိုကြသည် ကိုပင် ငုံ့ခံရသောဘဝသို့ ရောက်သွား ရ၏။

မခံချင်၍ ဘက်ပြိုင်ရမှာ လည်း မစင်ကို တုတ်နှင့်ရိုက်သကဲ့သို့ မိမိဂုဏ်ပျက်ရန်အပြင် တခြား အကျိုးမရှိပါချေ။ လက်လွန်ခြေလွန်လုပ်မိလျှင်လည်း မိမိသာ ထောင်ဥပဒေအလျောက် အပြစ်ပေးခံ ရမည်မှာ သေချာလှ၏။ ထောင်အပြစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ထောင်အာဏာပိုင်တို့ သ

ည် အထူးတန်း အကျဉ်းသားများကို ရိုးရိုးအကျဉ်းသားအဖြစ်သို့ လျှော့ချ နိုင်ကြ၏။ အတန်း တစ်ခါလျှော့ချလျှင် တစ်ကြိမ်တွင် (၁၅)ရက်အထိ လျှော့ချအပြစ်ပေးနိုင်ပြီး ရိုးရိုးတန်းအကျဉ်းသားများအား အပြစ်ပေး သ ကဲ့သို့ အခြားအပြစ်ဒဏ်များကိုလည်း ပေးနိုင်ကြ၏။

တချို့သူတို့ တွေးနေကြသည် မှာ ဘီကလပ်ခေါ်(ခ)တန်း အကျဉ်း သားများ သည် ထောင်တွင်း ၌ ဘာအလုပ်မှ မရှိဘဲ ထိုင်စားနေရသည် ဟု ထင်ကြ၏။ ဤကား မဟာအမှားတော် ထင်မြင်ချက် ပေတည်း။ ဘီ ကလပ်မှာ အစားသာ အနည်းငယ်ကွာခြား၍ အလုပ်မှာ မူ အလုပ်ကြမ်း ပင် ဖြစ်သည် ကို သတိချပ်သင့်ပေသည် ။

(၃)

စာရေးကြီးကိုမြင့်သည် ထောင်လောကကို လွယ်လွယ်လေးဟု ထင်ပြီး ဝင်လာဟန်ရှိ၏။ ယခုတော့ သူသည် မိတစ်ရာသားအကြောင်း ကို သိသွား၍ ငိုချင်စိတ် ပေါက်သွားလေသည် ။ သူ၏ ထောင်ဒဏ်မှာ သုံးနှစ်တိတိဖြစ်လေရာ သူသည် ထောင်သုံးလမပြည့်မီပင် စိတ်ဒုက္ခ တွေ့နေရရှာ၏။

အပြင်လောကတွင် မိမိ မချစ်မနှစ်သက်သောသူရှိက လူချင်းလွဲရှောင် င်နိုင်ပေမည်။ သူက ဒီ လမ်းသွားလျှင် ကိုယ်က ဟိုလမ်းမှ ရှောင်နိုင်၏။ ထောင်တွင်းလောကမှာ မူ အုတ်ထရံလေးဘက် အတွင်း၌ မည်သို့မျှ ရှောင်ဖယ်၍ မရစကောင်းပေ။

အလုပ်လုပ်ရာ၌ လည်း မိမိ နှစ်သက်သည် ဖြစ်စေ မနှစ်သက်သည် ဖြစ်စေ လုပ်ရမည်သာဖြစ် ၏။ စာရေးကြီးကိုမြင့်သည် ယခင်က မည်သည့် အလုပ်ကိုမဆို တွက်သားကိုက်အောင် စဉ်းစဉ်း စားစား လုပ်တတ်ခဲ့သော်လည်း သူမသိသောထောင်ကို သူက တွက်သားကိုက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်မှန်း ပြီး ထောင်သို့ဝင်ခဲ့ရာ ယခုတော့ ထင်သာထင်မဝင်ဘူး ကျောင်းအစ်မ ဖြစ်နေရှာသည် ။

စာရေးကြီး ရွှေတူ ကိုမြင့်သည် ထောင်ကြီးကို သူ၏ ကြီးပွားရာကြီး ပွားကြောင်းလမ်း အတွက် ထည့်တွက်ခဲ့ပုံမှာ ထူးလည်း ထူး၍ ရူးလည်း ရူးပေသည် ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

သူ၏ တွက်ပုံမှာ ဤသို့တည်း။ စာရေးကြီး ကိုမြင့်သည် အသက် ၅၀ အရွယ် ငွေတိုက်ရုံး တစ်ရုံး၏ အထက်တန်းစာရေးလစာနှင့် ရှားပါးစရိတ်ငွေ ၂၅၀ ကျပ်မျှ ရသောသူ ဖြစ်၏။ သူသည် အိမ်ထောင်ဦးဇနီးသည် ကွယ်လွန်သွားစဉ် ကလေးသုံးယောက်နှင့် အတော်ပင် ပရိဒေဝမီးတောက်ခဲ့ ရှာ၏။

သို့နှင့်သူသည် ဟာတာတာဖြစ်နေသော သူ၏ ရင်တွင်းသို့ တစ်နေ့လျှင် အရက်သုံးပုလင်းမျှ ဖြည့်ထားလေမှ သက်သာရာရသည် ဟု ထင်လေ၍ ရင်တွင်း၌ အရက်ခမ်းလိုက် ပြန်ဖြည့်လိုက်နှင့် လုပ်နေသည် မှာ တစ်နှစ်ခန့် ကြာသွားလေသည် ။

စာရေးကြီးကိုမြင့် ဤကဲ့သို့ အပူမီးကို သတ်နေဆဲ။ မိခင်မရှိသော ကလေးများမှာ ကသီ လင်တဖြစ်လာကြ၍ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများက စာရေးကြီးကိုမြင့်၏ ပါးစပ်မှ ပုလင်းကို အတင်းလုပြီး အိုးသစ်အိမ်သစ် ထူထောင်ခိုင်းကြလေသည် ။ အိုးသစ်အိမ်သစ်အတွက်လည်း ကိုမြင့်မှာ ရေကန် အသင့် ကြာအသင့် ရှိနေ၏။

စာရေးကြီးမှာ လစာ ၂၅၀ ကျပ်မျှ ရရှိသောသူဖြစ်ရာ ပေါင်ကို ခေါက်ပြီး ထိုင်စားရင်း စာရေး ကြီးကတော်အခေါ်ခံလိုသူများ ဒုနှင့်ဒေး ရှိကြ၏။ သူတို့ သည် စာရေးကြီးက လိုချင်ပါသည် ဟု ဆိုရုံ နှင့် စာရေးကြီးတွင် ကလေးသုံးယောက်မကလို့ သုံးကျိပ်ပင် ရှိရှိ၊ သူကိုယ် တိုင်မွေးထားသည့် ကလေးမဟုတ်၍ ထည့်စဉ်းစားရန် မလိုပါချေ။

သို့နှင့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများက တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ လက်ကုပ်၍ တစ်မျိုး ပြောဆိုကာ အိုးသစ် အိမ်သစ် ထောင်ပေးလိုက်ကြရာ မယားသေ၍ တစ်နှစ်မျှအကြာတွင် စာရေးကြီးသည် မယားသစ်အပျို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တစ်ဦးကို ရင်ကော့ကာ ယူပစ်လိုက်တော့၏။ မယားဆိုသည် မှာ မည်မျှပင် သေ စေကာမူ အစားရနိုင်သော ဇိမ်ခံပစ္စည်းမဟုတ်ပါလော့။ လင်ဆိုသည် မှာ လည်း မယား၏ ဇိမ်ခံ ပစ္စည်းပေတည်း။

စာရေးကြီးသည် ထိုဇိမ်ခံပစ္စည်းကလေးတစ်ခုကို လက်ဝယ်သိမ်းပိုက်ရသည့် နေ့မှ စ၍ အတော်ပင်ဇိမ်ရှိသည် ဟု အထင်ရှိ၏။ သို့နှင့် ဘိန်းစားများ ဇိမ်ပွားရန် တစ်လုံးမှ နှစ်လုံး ပိုရှုသကဲ့သို့ သူသည် ဇိမ်ပွားရန် ယစ်ရွှေရည်ကိုပါ နေ့ဆက်ရက်ဆက် သုံးဆောင်လာပြန်ရာ မယားချောကလည်း သုံးနှစ်အတွင်း ကလေးနှစ်ယောက်တိတိကို မွေးပေးလိုက်သောအချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့၍ စာရေးကြီး မှာ လက်ရှိသားသမီးနှင့် ပေါင်းလိုက်သော် သူသည် ကလေးသူဌေးကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သွားလေ၏။ ငွေမှာ မူ လက်တွင် တစ်ပြားမှ မရှိပါပေ။

လင်မယားဟူသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးချစ်ကြသည် ဟု လူတိုင်းထင်တတ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် လက်ထဲ၌ အသပြာငွေမရှိသောအခါ တကျက်ကျက်နှင့် ခွေးနှင့်ကြောင်ပမာ ဖြစ်လာတတ်ကြ၏။

စာရေးကြီးတို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ လွတ်လပ်မှု၊ ပျော်ပါးမှုကိုသာ ရှေး

ရှုလျက်ရှိသည် နှင့်အညီ စာရေးကြီးက ယစ်ရွှေရည်တမြမြနှင့် နေသကဲ့သို့ စာရေးကြီးကတော် လက်သစ်ကလေးမှာ လည်း ပိုကာကလေးတစ်ဖတ်ဖတ်နှင့်လုပ်နေရကား နှစ်ဦးနှစ်ဝ လက်ညှိတက်ညှိဖြင့် စာရေးကြီး၏ လစာငွေ ၂၅၀ ကို တတိတိ ဖြိုချနေကြလေသည်။

ရေပတ်လည် ဝန်းရံလျက်ရှိသောနေရာကို ကျွန်းစုခေါ်သကဲ့သို့ ကြွေးပတ်လည် ဝန်းရံလျက် ရှိသောသူကို စာရေးကြီးကိုမြင့်ဟု ခေါ်ပါသည် ဟု ခေါ်ရမည့် ကိန်းဆိုက်နေသော စာရေးကြီး၏ အိမ်ထောင်ရေးတွင် စာရေးကြီးမှာ ပထမဇနီးရှိစဉ်ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ လုံးလည်လိုက်နေ၏။

ငွေတိုက်နှင့်ပတ်သက်သော စာရေးကြီးမှာ ယခုအခါ ငွေတိုက်ကြီးဖက်ပြီး ငတ်သေရမ လောက်ပင် ဖြစ် လာလေသည်။ သို့နှင့် စာရေးကြီးက မယားချောကလေးအား တစ်နေ့တွင် စိတ် ညစ်ညစ်နှင့် ငွေရေးကြေးရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မြည်တွန်တောက်တီးမိရကား စာရေးကြီးကတော်က မပြောစဖူး အပြောထူးသော ကိုလူထူးကို နှုတ်ခမ်းတစ်လံ ပန်းတစ်လံ ပြန်ပက်နေတော့သည်။

"ပိုက်ဆံကုန်တာ ကျွန်မသားသမီးကို ကျွေးလို့ ကုန်တာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ရှင့်သားသမီးကို ကျွေးလို့ ကုန်ရတာ။ ကျွန်မကလေးနှစ်ယောက်က ဘာမှ စားတတ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလဲ ... ရှင်က ကျွန်မကို ကလေးနှစ်ယောက်အမေ ဖြစ်သွားတာနဲ့ အသုံးမတည့်တော့ဘူးပေါ့လေ။ ဒီလိုဆို ကျွန်မဆင်းသွားရုံပေါ့။ ရန်တော့ ရှာမနေပါနဲ့။ တော်မပူလိုလို့ ယောင်းမရှာတာ ပူလို့ ရင်စုံလုံး နှိုက် လိုက်မှာ ပေါ့။ ကျွန်မ ဒါပဲပြောမယ်။ ပိုက်ဆံရှာတာ ရှင်ကြီးရဲ့ အလုပ်။ ကျုပ်တို့ မိန်းမသား ဘယ်မှ မ ရှာတတ်ဘူး။ သားသမီးတော့ မွေးတတ်တယ်။ ပိုက်ဆံကျတော့ ထမင်းနပ်

မှန်အောင် မရှာတတ်ဘူး။

တစ်ဆိတ်ရှိ သူများ ပိုကာဒေါင်းတာ ပြောချင်တာနဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဒေါင်းနေ သလား။ ရှင်ကော ကလပ်မယ်ဘိလိယက် မထိုးဘူးလား။ သူများ မိန်းမတွေ ရွှေ့နဲ့ ငွေ့နဲ့ ။ ဒီကတော့ ထမင်းနပ်မှန်အောင် စားရဖို့ တောင် ခဲယဉ်းနေတာကြီး။ ဒီအထဲက သူများကို ရန်ရှာရသေးတယ်။ ကျုပ် မနေဘူး ... သွားမယ်။ အီး ... အီး ... ရွတ်၊ ကြည့်ရအောင်လေ။ ရှင့်လည်ပင်း စားစရိတ် တောင်းတဲ့ ကြိုးနဲ့ ချည်လိုက်ဦးမယ်။ အီး ... အီး ရွတ် ..."

စာရေးကြီးကတော်သည် ငိုပြီးထသွားလေရာ ခွေးကို အာစေ့ဆေးကျွေးထားသကဲ့သို့ မဟောင်နိုင်တော့ဘဲ စာရေးကြီးသည် မျက်လုံးကို တတက်တက်ခပ်ကာ ကြက်ကြီး ကိုင်ရိုက်ထား သကဲ့သို့ နေလေတော့၏။

သူများ အသက်ကို မသတ်ကြရန် ဟောပြောသော ဘိုးသူတော်သည် သူကိုယ်တိုင်က ငါးမျှား ပြီး ကြက်ဥပြုတ်စားနေရာ သူ၏ ဟောပြောချက်ကို မည်သူကလိုက်နာ၍ မည်သူက ကြည်ညိုပါအံ့ နည်း။ ယခု စာရေးကြီးမှာ ဘိုးသူတော်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေတော့၏။ သို့နှင့် စာရေးကြီးမှာ မယားရှိ ခိုး သွားမကျိုး၊ မယားရိုသေ အသက်ရှည် လုပ်ရပြန်သည် ။

စာရေးကြီးကတော်သည် နွားကိုနိုင်လိုက နဖားကြိုးကိုင်ရသည် ကို သိသကဲ့သို့ သူမ၏ လင် တော်မောင်၏ နဖားကြိုးကို ကိုင်ထားပြီး ဖြစ်၏။ သူမ၏ နောက်ဆုံးတောင်းဆိုချက်ဖြစ်သော ...

"ရှင့်ဟာရှင် ... လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ ကျွန်မ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတာကိုလည်း မနှောင့်ယှက်နဲ့ ။ ပိုက်ဆံရှာတာက ရှင့်တာဝန်။ ဘယ်နှယ်တော် ... လင်တစ်ယောက်လုံး ကလေး တစ်ပြုံကြီးနဲ့ ယူထားရပြီး

ပျော်မှုရွှင်မှုလေးမှ မသဒ္ဓါရေစာဆို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ ။ ကိုယ်ချင်းလည်း စာကြည့်ပါဦး"

ဤသို့ပင် တင်းမာမှုကိစ္စကို အဆုံးသတ်လိုက်၍ စာရေးကြီး၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နှင့် တည်မြဲနေပြန်လေသည် ။

(၄)

တောရှုံ့သွားသော ခွေးဖြူသည် တောမတိုးဝံ့သကဲ့သို့ စာရေးကြီးသည် မယားကို မတိုးဝံ့ တော့ပေ။ မယားစကားကို ဘုရားဟောကဲ့သို့ ထင်နေရတော့သည် ။ သို့ဖြစ်ရာ အိမ်ထောင်ဦးမှ ရရှိခဲ့ သော ကလေးသုံးယောက်မှာ လေပွေဝေရာတွင် လွင့်နေကြသော သစ်ရွက်ကလေးများကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန် ကြပြီး စာရေးကြီးကတော်မှာ ပိုကာလေးတဖတ်ဖတ်နှင့် ယောက်ျားတကာများ နှင့် ပေါင်းချင်းထပ် လျက် စည်းစိမ်တော်တိုးလျက်ရှိနေ၏။

သူမသည် ဤကဲ့သို့ စိတ်တိုင်းကျနေရပါက စာရေးကြီးထံမှ ပိုက်ဆံလည်း မကြာခဏမ တောင်းတော့ဘဲ ပိုကာနိုင်သည် ဟု ဆိုကာ လင်တော်မောင်အတွက် အလိုက်သိစွာ ပုလင်းကိုပင် အရန် သင့်ဝယ်ထားပြန်ရကား စာရေးကြီးမှာ တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေရလေ၏။

သို့နှင့် အချိန်မှာ ၁၉၄၉ ခု သောင်းကျန်းသူ ဆူပူသောခေတ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသတည်း။

သောင်းကျန်းသူတို့ သည် စာရေးကြီးကိုမြင့်နေသော မြို့ကိုဝိုင်း၊ အ

စိုးရငွေတိုက်ကိုဖောက် ပြီး သိန်းနှင့်ချီ၍ ယူသွားကြလေသည်။ သို့ရာတွင် အိတ်သွန်ဖာမှောက် အားလုံးပါသွားသည် ကား မဟုတ်။ ငွေတိုက်တွင် သုံးလေးသိန်းခန့် ကျန်ရစ်ခဲ့သေး၏။ ထိုအခါ အာဏာပိုင်တို့ သည် တာဝန် လေး၍ လက်ကျန်ငွေများကို သေတ္တာတွင် ထည့်လျက် အစိုးရမော်တော်ဖြင့် ရန်ကုန်ကိုယူကာ ဘဏ်၌ အပ်ရန် တာဝန်နှင့် လိုက်သွားရလေ၏။

ထိုအခါ စာရေးကြီးကိုမြင့်သည် ရန်ကုန်သွားခရီး၌ မော်တော်ပေါ်တွင် လက်ပေါ်နဖူးတင် စဉ်းစားလေတော့သည်။

သူသည် နှစ်ရှည်လများ တွင် ငွေကို စာရင်းကိုင်ခဲ့ရသူပီပီ သူ၏ အတွေးအခေါ်လည်း စေ့စပ် လှပေသည်။ သူ၏ အတွေးကား အရက်မူးမူးနှင့် အစိုးရမော်တော်ပေါ်တွင် လေကောင်းလေသန့်ရှူ ကာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိလှ၏။

"တိုင်းပြည်ကြီး ပျက်နေပြီ။ သောင်းကျန်းသူတို့ ငွေတိုက်ကို ဖောက်ကုန်ပြီ။ ရန်ကုန်တစ်မြို့ သာ ကွက်ကွက်ကလေးရှိတော့၏။ ငါသည် အသက်ငါးဆယ်ရှိပြီ။ ဘယ်မလဲ ... လက်ထဲမယ် ပိုက်ဆံတစ်ပြား။ သားသမီးက တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး။ အကယ်၍ ငါသည် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိဘဲ တိုင်းပြည်ပျက်က ဘာကိုစားအံ့နည်း။ တိုင်းပြည်ပျက်သည် မပျက်သည် အပထားဦး။ ငါသည် နောက်ထပ်အစိုးရအလုပ်တွင် ငါးနှစ်သာလုပ်ရတော့အံ့။

တစ်လ လစာ ၂၅၀၊ တစ်နှစ် သုံးထောင်၊ ငါးနှစ် သောင်းငါးထောင်၊ ဒါက စားပြီးသောက် ပြီးမဟုတ်သေး။ ဒီငွေကို ကိုက်စားရဦးမည်။ အခုနေ ငါ ငွေငါးသောင်းရအံ့။ တိုင်းပြည်ပျက်က အချောင်ရတာပဲ။ တကယ်လို့ တိုင်းပြည်မပျက်တောင်မှ ထောင်ကျပြီထား။ ရုံးစားဂါတ်စား ငွေ

တစ်သောင်း ကုန်တော့မပေါ့။ ထောင်ကျရင် ငါးနှစ်ပဲထား။ ဘီကလပ် တော့ ရနိုင်သေးတာပဲ။ ရိုးရိုး တမ်းတမ်းဆို ငွေငါးသောင်းကို တစ်သက် လုံးစုတောင်မရနိုင်ဘူး။ အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆော်ထည့် လိုက်မယ်။ ပို က်ဆံကို မိန်းမအပ်ပြီး ထောင်ထဲဝင်လိုက်မယ် လခွဲ။"

ဟူ၏။

စာရေးကြီးသည် မိမိတစ်ဦးတည်း ကျယ်ပြန့်စွာ ဆွေးနွေးပြီး ညအချိန်မတော် သေတ္တာကို ထစမ်းလေတော့သည် ။ စာရေးကြီး၏ ပါရ မီကို ဖြည့်ရန် သေတ္တာတစ်လုံးကလည်း အရန်သင့်ရှိနေရုံ မက ထိုသေတ္တာကပင် စာရေးကြီးအား ဤအကြံအစည်ကို ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အကြောင်းမှာ အလျင်စလိုနှင့် အရေးတကြီးရရာ ထင်းရှူးသေတ္တာနှင့် ထည့်ပေးလိုက်သော သေတ္တာတစ်လုံးအနက် မော်တော်ပေါ်အတင် သေတ္တာတစ်လုံးက ကျကွဲပြီး အဖုံးဟသွားလေရာ စာရေးကြီးက ထိုသေတ္တာကို စိုးရိမ်၍ အနားတွင် ကပ်အိပ်လေရကား သူသည် ရာတန်ထုပ်ကို ဆွဲပြီး သေတ္တာကို လက်ရာမပျက် ထားလိုက်တော့၏။

သူသည် ငွေယူပြီး လက်စပျောက် ဘာလုပ်ရပါမည်နည်းဟု အကောင်းဆုံးအကြံကို ထုတ်ပြန် သည် ။ အစောင့်လိုက်လာသော ပုလိပ်များမှာ ငွေနှင့်ပတ်သက်၍ သောင်းကျန်းသူများ သေတ္တာကို လာလုခြင်းမှ ကာကွယ်ရန်မှ အပ တာဝန်မကျေ၍ မော်တော်ပေါ်တွင် အစီအရီအိပ်နေကြလေသည် ။ ၎င်းတို့ ၏ တာဝန်မှာ ငွေကို လက်ခံလာသည် မဟုတ်။

ငွေသေတ္တာကို စောင့်ရန်သာဖြစ်ရာ ဘဏ်တိုက်ကို အပ်ရာ၌ သေတ္တာအလုံးရေစေ့က တာဝန် ကုန်ပြီ ဖြစ်၏။ ငွေကို စာရင်းနှင့်အပ်ရန်မှ စာရေးကြီး၏ တာဝန်သာဖြစ်ရာ စာရေးကြီးမှာ မိမိ လက်တွင် ရှိသော စာရင်းမှ ငါးဂဏန်းတစ်လုံးကို သောင်းကွက်နေရာ၌ ဝလုံးသဏ္ဌာန်လု

ပံလိုက်က အကယ်၍ အငြင်းအခုံဖြစ်သည့်တိုင် အိမ်ပြန်ပြီး ရုံးလက်ခံ စာရင်းကို ကြည့်ပါဦးမည်ဟု အကြောင်း ပြမည်ဟု တွေးကာ စာရေးကြီးတန်ခိုးနှင့် စုစုပေါင်း ငွေနေရာတွင် သောင်းကွက်ရှိ ၅ ဂဏန်းသည် သုညဂဏန်းသို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားလေသတည်း။

(၅)

"စာရေးကြီး ... ကိုမြင့်တစ်ယောက် ရန်ကုန် ငွေသွားအပ် တာ ငွေငါးသောင်းရောသတဲ့ တော့"

စာရေးကြီးတို့ လမ်းထဲက မိန်းမကြီးတစ်ဦးသည် အလိုလိုနေရင်း အိမ်ပေါက်စေ့ တက်ပြော နေခြင်း ဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ ဝါသနာရှိသူများမှ မြို့တကာ လမ်းတကာ ရှိကြလေ၏။

လူများ စွာတို့ သည် ...

"သနားပါတယ်ကွာ။ သနားပါတယ်တော်"

ဟု ပြောလင့်ကစား တစ်ဖက်သား ဘာဖြစ်သွားသည် ကို ကြည့်လို မြင်လိုကြသည် သာတည်း။

"စာရေးကြီးကိုမြင့်တစ်ယောက် ငွေသာပျောက်တယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါ လား"

ဟု တိုးတိုးပြောသံကိုလည်း ကြားကြရ၏။ အမှန်လည်း ကိုမြင့်သည် ဘာမျှမဖြစ်ပါချေ။ စားလို့ သောက်လို့ ကောင်းတုန်းသာ ရှိ၏။ ကိုမြင့်၏ ဇနီးချောကလေးမှာ အခုမှ ကိုမြင့်အား တမြင့် မြင့်နှင့် ချစ်လိုက်ရသည်

မှာ တုန်လို့ ။

မြို့ရွာအုပ်ချုပ်ရေးအတည်တကျ မဖြစ်သေးမီ ရုံးမှုဂါတ်မှုတို့ သည် ဘယ်မှာ လျှင် အရေးယူနိုင် ပါအံ့နည်း။ စာရေးကြီးကိုမြင့်၏ အတွေးသည် မှန်မလိုလို ဖြစ်လာ၏။

ဘဏ်တွင် ငွေသွားအပ်စဉ်က ...

"ကျွန်တော်ယူလာတာ ဒါပဲ။ ဒီဂဏန်းထပ်ရေးတာ ဘယ်သိမလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ကိုအပ်တာ လက်ခံထားပေါ့။ ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးပြီးရော မဟုတ်ဘူး လားဗျ။ ခင်ဗျားတို့ အရေးယူစရာရှိ ယူကြပေါ့။ ကျွန်တော် လည်း ကိုယ့်မြို့ပြန်ပြီး လက်ခံစာရင်းကို ပြန်ကြည့်ရဦးမယ်"

ဟု ပြောပြီး အတင်းထွက်လာခဲ့ရာ မိမိမြို့သို့ ရောက်လာသော ကိုမြင့်သည် အုပ်ချုပ်ရေး ပျက်လုမတတ်အချိန်နှင့် တိုးနေရာ အတော်တွက် အားကိုက်နေလေတော့သည် ။

သို့ရာတွင် သောင်းကျန်းမှုတို့ သည် တောစွန်ဇနပုဒ်သို့ ရောက်ချိန်တွင် ကိုမြင့်တစ်ယောက် သည် ပုလိပ်လက်တွင် ကွဲခနဲအဖမ်းခံရပြီး ဂါတ်ထဲ၌ ၎င်း၏ အသွေးအသားများကို ကြမ်းပိုးတို့ အား လိမ်ပိန်ပြီး အလှူတော်ပေးနေချိန်၌ စာရေးကြီးကတော်လေးမှာ သုံးရက်မျှ ပဋာမြေလူးလိုက်သည် မှ အပ စာရေးကြီးကဲ့သို့ ဆံပင်ထောင်လာခြင်း၊ ခေါင်းကို စူးနှင့်ထိုးခံရသကဲ့သို့ အမြောက်ကြီးတစ် လက် တဒိန်းဒိန်းပစ်နေခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ စိတ်ပျော်ကိုယ်နု အိပ်ကောင်းစားကောင်းနှင့် ပိုကာ အရိုက် မပျက်ရှိနေသည် ကို ဂါတ်ထဲရှိနေသော စာရေးကြီးခမျာသာ သိလေက ငါ့မိန်းမ ပျော်ပျော်နေပါစေဟု ပဲ ဘုရားဒကာစိတ် ဝင်လေမည်လား။ သို့မဟုတ် ဒိန်းဒလိန်းနတ်ပဲ ပူးနေမည်လားဆိုသည် ကို မသိ နိုင် ပါတကား။

(၆)

"ထောင်ဝင်စာ ... ထောင်ဝင်စာ ... ထောင်ဝင်စာ"

ထောင်ဘူးဝရှေ့မှ ထောင်ကြပ်တစ်ဦးသည် ထောင်ဝင်စာတွေ့ရန် လာသူများ ဘက်သို့ လှည့်ကာ အတင်းကုန်းအော်လိုက်၏။

ထောင်ဝင်စာတွေ့လိုသူများမှာ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးရှိနေရာ ထောင်ဝင်စာခေါ်ရန် စာရင်း ယူရသော ထောင်ကြပ်သည် တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ထောင်တံခါးမကြီးသို့ သွင်း လိုက်လေသည် ။

ထောင်ဝင်စာတွေ့ရာတွင် စာရင်းပါသောသူတို့ သည် သံတိုင်အပြင်မှ ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်၍ သံတိုင်အတွင်းရှိ မိမိတို့ တွေ့လိုသူများ နှင့် ရှေ့ဆိုင်တွေ့ကြရ၏။ သို့ရာတွင် ပူးပူးကပ်ကပ် တွေ့ရ သည် မဟုတ်။ ရှေးခေတ် ဇာတ်မင်းသား၊ မင်းသမီးများ ပဝါတစ်လှမ်း၊ ယပ်တစ်ကမ်းပမာ တွေ့ကြ ရ၏။

အကျဉ်းသားနှင့်တွေ့လိုသူများကို ကြိုးနီတစ်ချောင်းက ခွဲထားလေသည် ။ အကြောင်းမှာ အပြင်လူက ဘိန်း၊ ဆေးခြောက်၊ သံဖြတ်လွှာ သွင်းမပေးနိုင်ရန် ထောင်အာဏာပိုင်များက စီမံထား ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခု ခေတ်ကြိုးနီစနစ် လက်သုံးစကားမှာ ထောင်ဝင်စာက ဖြစ်ပေါ်လာသော စကား လားမသိပါပေ။

ထောင်ဝင်စာ တွေ့သူများ သည် တစ်ကြိမ်တွေ့လျှင် ၁၅ မိနစ်မှ မိနစ် ၂၀ အထိ တွေ့ခွင့်ရကြ ၏။ ပြောလိုက်ကြသော စကားအသံမှာ လက်

ပံပင် ဆက်ရက်ကျသည် ထက် ဆူညံလှပေသည် ။ သား အကြောင်း၊ မ
ယားအကြောင်း၊ ကြွေးမြီအကြောင်း၊ အမှုအခင်းကိစ္စ စုံစေ့နေတော့၏။
အတွေ့ခံရသူ က ညှိုးငယ်စွာရှိကြသကဲ့သို့ လာတွေ့သူကလည်း မျက်ရ
ည်ကို နှူးနှင့်သုတ်ရ၏။ ပြောကြသော စကားမှာ လည်း ကြားရသူများ စိ
တ်မချမ်းသာစရာသာ ဖြစ်ကြ၏။ ရာဇဝတ်ဘေးမှာ အထူးပင် ကြောက်
စရာကောင်းလှပေသည် ။

ထောင်ဝင်စာအတွေ့ခံရသူများ အထူးသဖြင့် အချုပ်သားများ စုတ်ပြ
တ်သလောက် အပြင် လာတွေ့သူများ ဆင်းရဲရှာကြ၏။ သို့ရာတွင် အမှု
နှင့်ပတ်သက်၍ မရှိရှိအောင်ရှာပြီး ကုန်ကြရပေဦး မည်။ ‘မသေဝံနတ်
ကိုးကွယ်၊ မလျော်ဝံ မင်းကိုးကွယ်’ဆိုသကဲ့သို့ လုပ်ကြံရမည်သာ ဖြစ်ပေ
လိမ့် မည်။ ထောင်ဝင်စာတွေ့နိုင်သော ကာလမှာ အချုပ်သမားများကို
အမှုမပြီးမချင်း နေ့စဉ်တွေ့ခွင့်ရှိ၍ အပြစ်ရပြီး ထောင်ကျများမှာ မူ
ရိုးရိုးအကျဉ်းသားဆိုပါက တစ်လတစ်ကြိမ် တွေ့ခွင့်ပြု၍ ထောင် တွင်း
အနေအထိုင်ကောင်းသဖြင့် ပထမအဆင့်ဖြစ်သော ကင်းသမား (ဝါ)ဘု
တ်ကိုင်းနှင့် အလုပ် ခေါင်းဆောင် (ဝါ) တန်းစီးတို့ မှ သာလျှင် တစ်လတွ
င် မှာ နှစ်ကြိမ်အပြင် အထူးခွင့်အနေဖြင့် အာဏာ ပိုင်တို့ က တစ်ကြိမ်ခွ
င့်ပေးကြလေသည် ။

ထောင်ဝင်စာကို ဤကဲ့သို့ အကြိမ်တိုး၍ ခွင့်ပြုခြင်းမှာ
တိုးတက်ပြုပြင်နေသော ယခု ထောင်အုပ်ချုပ်ရေးခေတ်တွင် သာ
ရရှိကြသကဲ့သို့ ထောင်ဝင်စာတွေ့စဉ် အနည်းငယ်သော အစား အသော
က်များကို ယူခွင့်ပြုထားသည် မှာ လည်း တိုးတက်ပြုပြင်နေကြသော
ယခုခေတ် ထောင်အုပ် ချုပ်ရေး၏ နားလည်မှုတစ်ခုသာဖြစ်ချေ၏။

ထိုမျှမက ထောင်တွင်း အနေအထိုင်ကောင်း၍ ရိုးရိုးအကျဉ်းသား

(ဝါ) ထောင်အခေါ် ခေါင်းတုံးဘဝမှ ရာထူးတက်၍ ကင်းသမား (ဝါ)ဘုတ်ကိုင်အပြင် တစ်ဆင့်တက်မြင့်သော အလုပ် ခေါင်းဆောင် (ဝါ) တန်းစီးနှင့် သဒ္ဓေခေါ် ထောင်မင်းသားတို့ ထောင်ဝင်စာတွေ့ရာ၌ သီးသန့်လုပ်ထားသောအခန်းတွင် စားပွဲတစ်ဖက်တစ်ချက် ခုံတန်းလျားဖြင့် ခြေဖျားကလေးလှုပ်ကာ အကျတွေ့ နိုင်ရန် ယခုခေတ်တွင် စီမံထားလေသည်။ ။ ယခင်ခေတ်ဟောင်းတွင် မူ ဘီကလပ်ခေါ် (ခ) တန်း အကျဉ်းသား ‘ရွှေတူ’များ သာ ဤကဲ့သို့ အခွင့်အရေး ရရှိကြလေသည်။ ။ ဤကား ထောင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဗဟု သုတအဖြစ် ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

ထောင်ဝင်စာများကို တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ပြလျက်ရှိ၏။ ထောင်အပြင်ဘက်တွင် နံနက် စောစောမှ လာစောင့်နေကြသော ထောင်ဝင်စာတွေ့လိုကြသူများမှာ ပွဲကလေးတစ်မျှ စည်ကားလျက် ရှိ၏။ အကျဉ်းထောင်ဌာနမှ ထောင်ဝင်စာသမား အရိပ်ခိုရန် ထောင်ဝင်စာရုံတစ်ခု ထောင်တိုင်းလို လို ရှိကြလေသည်။ ။ ထိုရုံဖြင့် မဆန့်၍ တချို့လမ်းပေါ်တွင် ထိုင်ကြရ၏။ တစ်ခုခက်သည် မှာ ထိုမျှ လာသော လူများ အတွက် သီးသန့်အိမ်သာမရှိ၍ သူများကဲ့သို့ အောင့်မထားနိုင်ဟန်ရှိသော ဗိုက်ကြီး သည် တစ်ဦးက ...

"ထောင်ဝင်စာတွေ့ရတာကလည်း တော် ဆီးအောင့်လို့ သေရချည်ရဲ့ ။ ဒီလိုသာဆို ခဏခဏ မလာရအောင် အိမ်ကလူ မြန်မြန်ထောင်ကျပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာ ပါပဲလေ"

ဟု ဗိုက်ကြီးကို အောင်လံထူ၍ ညည်းလိုက်ရာ ထောင်ဝင်စာလာသူတို့ အတော်ပွဲကျ သွားသည် ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ။

"ထောင်ဝင်စာ ... ထောင်ဝင်စာ"

"ဘီကလပ် ကိုမြင့်ကိုတွေ့လိုသူ ... ဒေါ်ပြီးရီ"

ထောင်ဝင်စာ တာဝန်ကျထောင်ကြပ်သည် နောက်ဆုံးအသုတ်ကို အပြီးသတ်ခေါ်လိုက်၏။

ထောင်ဝင်စာတွေ့လိုသူများ သည် တံခါးပေါက်မှ အပြေးအလွှားဝင်လာကြပြန်သည်။

ဒေါ်ပြီးရီဆိုသူမှာ ဈေးခြင်းတစ်ခုကို လက်ဆွဲပြီး နောက်ဆုံးမှ ဝင်လာ၏။ သူမမှာ ထောင် ဝင်စာလာစောင့်ရင်း လူရွယ်တစ်ဦးနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေ၍ လားမသိ။ တံခါးမကြီးသို့ ဝင်ရင်းပင် သူမပြန်အထွက်ကို ခဏစောင့်ရန် လက်ပြလိုက်သေး၏။

"အစ်ကိုကြီး ... နေကောင်းတယ်နော်"

သူမသည် လက်၌ ဆွဲလာသော ဈေးခြင်းကို ဖုတ်ခနဲချရင်း ခါးတွင် ညှပ်ထားသော လက်ကိုင် ပဝါကို ဆွဲထုတ်၍ မျက်ရည်သုတ်လိုက်၏။

သူမသည် အရွယ်ကောင်းတုန်းဖြစ်၍ ဝတ်စားထားသည် မှာ လည်း ကျော့နေလေရာ သူမ၏ ငိုပုံလေးမှာ ဇာတ်မင်းသမီးတစ်ဦး လွမ်းနေပုံနှင့်ပင် တူလှပေသည်။

"အေး ..."

ငိုနေသော ကိုမြင့်က ဤမျှသာ ပြောနိုင်၏။ သူ၏ ရင်တွင်းမှာ ဗလောင်ဆူနေဟန် ရှိလေ သည်။

"ဒါတွေ ကျွန်မ ဝယ်လာခဲ့တယ်။ နောက်လိုချင်တာလည်း ပြော လိုက်လေ။ အိမ်က ကလေးတွေလည်း နေကောင်းတယ် ... အစ်ကိုကြီးရဲ့။ သားသမီးတွေကတော့ ကျွန်မက မိထွေးမို့ ပြောမရပါဘူး။ ကျွန်မမယ် အစ်ကိုကြီးအတွက် ပူရတဲ့ အထဲ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲသိလား။ ပြောပြန်တော့ မိထွေး မို့လို့ ပြောပြန်ဦးမယ်။ သမီးလေးကလည်း ဖေဖေကြီး၊

ဖေကြီးနဲ့ တစ်ဖေတည်း ဖေ နေတာပဲ"

သူမသည် ဆက်တိုက်ပြောနေ၏။

"အေး ... နောက်တစ်ပတ်ကျ ကလေးအငယ်တွေခေါ်ပြီး လာခဲ့ဦး"

စာရေးကြီးက ငေးမောပြီးမှ တစ်ခွန်းပြောလိုက်သည် ။

"အင်း ... အစ်ကိုကြီးတွေ့ချင် ခေါ်ခဲ့မယ်။ အစ်ကိုကြီးကလေးတွေက ဖအေ ထောင်သုံးနှစ် ကျတယ်ဆိုတာနဲ့ ရှက်လို့ တဲ့ တော်။ အစ်ကိုကြီးဂါတ်ချုပ်မယ်နေတုန်းက လေဖြတ်တာကော ဘယ် နှယ့်လဲဟင်။ ဆေးဝါးက စားရရဲ့ မဟုတ်လား"

သူမက ကြင်နာစွာမေးပြန်သည် ။

သူမ၏ မေးပုံမှာ ရေမှုတ်တစ်ဖက် မီးစတစ်ဖက်နှင့် တူလှပေသည် ။

"အင်း ... ရောဂါတော့ လက်တုန်တာ အတော်သက်သာသွားတယ်။ ကလောင်တွေ ဘာတွေ တောင် အတော်အသင့် ကိုင်နိုင်ပြီ။ အေးကွာ ... ပြန်တော့။ ဪ ... ဒါနဲ့ ..."

ဟု ဆိုကာ စာရေးကြီးလည်း ခပ်တိုးတိုးလေသံနှင့် ပြောလိုက်၏။

"စိတ်ချပါ ... အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်မ ဒီလောက်မမိုက်သေးပါဘူး။ ကုန်တာလည်း အစ် ကိုကြီးသိသားပဲ။ ကျန်တာ မပျောက်မပျက်ရပါဘူး ။ စိတ်ချပါ။ ဟဲ ... ဟဲ ... အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မ များ တောင် စိတ်မချဘူး ထင်တယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ..."

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆို ပေးစရာရှိသည် ကိုပေးပြီး ထွက်သွားလေသည် ။ သူတို့ ၏ နောက် ဆုံးပြောစကားမှာ ငွေရေးကြေးရေးနှင့် တူပေသည် ။

(၇)

စာရေးကြီးကိုမြင့်သည် လက်တုန်တုန်၊ ခြေတုန်တုန်နှင့် အထုပ်က လေးများကို ထောင်ကြပ် များက ရှာဖွေစစ်ဆေးပြီး လက်နှင့်ပွေ့ကာ အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ သူလည်း အတော် စိတ် မကောင်းပုံလည်း ရ၏။

ထောင်ဝင်စာမလာသူများက ထောင်ဝင်စာလာသူများ ၏ အထုပ်များကို အားကျကာ ပြု တစ်ပြုတစ် ကြည့်နေကြသည်။ စာရေးကြီးကိုမြင့် ထောင်ဝင်စာလာသည် ကြား၍ လူပွေလူနောက် တစ်စုက စာရေးကြီးကြားလောက်အောင် မိန်းဂျေးခေါ် ထောင်မကြီးတစ်နေရာတွင် ဟားတိုက်နေ ကြ၍ စာရေးကြီးသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး ထို့ခနဲလုပ်ပြီး တစ်နေရာက ကွေ့သွားလေသည်။

"ဟေ့ ... စောင်းသမားဆိုတာ စောင်းနဲ့ ခုနစ်ရက်ကွာရင် အရင်လို မကောင်းဘူး။ ပန်းချီ ဆရာဟာ စုတ်နဲ့ ကွာရင် သူလည်း လက်ပျက်တာပဲ။ အဲသလိုပဲ မိန်းမများ ဟာ အထူးသဖြင့် ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်လေးတွေ ဟာ သားလင်နဲ့ ကွဲနေရင် အချားနိမ်းပဲ ... မောင်"

အကျဉ်းသားတစ်ဦးက ပြောလိုက်ရာ သူတို့ သည် တဝါးဝါးရယ်ကြလေသည်။

စာရေးကြီးကိုမြင့်သည် သူ့အား စောင်းပါးရိပ်ခြေ ပြောသည် ထင်၍ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ မအေရီးတွေဟု တိုးတိုးကလေး

ဆဲပစ်လိုက်ပြီး တုန်တုန်တုန်တုန်နှင့် သွားနေပြန်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... ဒါဖြင့် အိမ်မယ်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မင်းမိန်းမတွေကို စိတ်
ချရရဲ့ လားကွ။ ဟဲ ... ဟဲ ..."

တစ်ဦးက စလိုက်ရာ နောက်တစ်ဦးက ...

"ဟင် ... သူ့မယ် မယားဘယ်နှယောက်တောင်လဲ"

"ဟား ... ဟား ... မင်းမသိဘူးထင်တယ်။ ကျားထိုးဟေ့ ... လေး
ယောက်ကွ ... လေးယောက်"

ထိုသူသည် လက်လေးချောင်း ထောင်ပြလိုက်၏။

"အံ့မယ်လေးကွာ ... အားကြီးလှချည်းလားကွ။ ဒါတွေ ဘာလုပ်ဖို့
တုံး"

တစ်ဦးက အံ့အားသင့်စွာမေးလိုက်ရာ ကာယကံရှင်အကျဉ်းသားက
တဟဲဟဲနှင့် ပြောလိုက် ၏။

"ဟဲ ... ဟဲ ... အဲဒါ ပဲပြုတ်ရောင်းခိုင်းတာကွ"

သူတို့ သည် တဝါးဝါး ရယ်ကြပြန်၏။

"မင်းနှယ်ကွာ ... တယ်ဟုတ်ပါလား။ ပီယဆေး သိပ်ကောင်းတယ်
ထင်တယ်။ ရှိရင် နည်းနည်းမျှစမ်းပါကွာ"

တစ်ဦးက လက်ဖြန့်တောင်းလိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ ... မိန်းမလေးယောက် ပဲပြုတ်ရောင်းကြတာ ကိုယ်က ထိုင်
စားရုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပထမ တစ်ယောက်က နှစ်ယောက်စယူမယ်လုပ်တုန်း
က သိပ်မလွယ်ဘူးဟေ့။ အတော်ပဲ စစ်ခင်းရတယ်။ အဲ ... ဒုတိယဟာမ
လည်း အိမ်ရောက်ရော ပထမဟာမဟာ တိတ်သွားတာပဲ။ အဲဒီနောက်

တော့မောင် ပထမဟာမက သူ့ကိုပိုချစ်အောင်၊ ဒုတိယဟာမကလည်း သူ့ကို ပိုချစ်အောင်ဆိုပြီး အပြိုင်ကြဲကြတာ ပဲဟေ့"

မယားလေးယောက်နှင့် ဆရာက လက်ချာရိုက်လိုက်ရာ အတော်သဘောခွေကုန်ကြ၏။

"အင်း ... လုပ်ပါဦး ... ဆရာရယ်။ နည်းနာနိဿျကလေး ဖြန့်ဖြူးပါဦး"

"အဲ ... နောက်တစ်ယောက် တတိယကို လှမ်းမျှော်လိုက်ပြန်တော့ မယားနှစ်ယောက်က သူတို့ သဘောထားကြီးပုံကို ပြိုင်နေကြတော့ကာ သိပ်လွယ်တာပေါ့ကွာ။ ဟောဆို ... အိမ်ပေါ်ရောက်လာပါတော့တယ်"

"အင်း ... သာဓု ... သာဓု ..."

တစ်ဦးက အားရစွာ ကျူးရင့်လိုက်ရာ တဝါးဝါး ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။

"အဲ ... စတုတ္ထမယ်ကျပြန်တော့ သုံးယောက်စလုံးက တော်ပါတော့လို့ တားနေကြတော့ ဤဖေကိုယ် စဉ်းစားတော်မူပြန်တယ်"

"အင်း ... လုပ်စမ်း ... လုပ်စမ်း"

တစ်ဦးက သွားရည်တွေပင်ကျသွားကာ ပါးနားပွတ်သပ်၍ ထောက်လိုက်၏။

"အဲဒီတော့ကာ ကိုယ်က လှည့်ရပြန်တာပေါ့။ ဘယ်လိုပြောရပြန်သလဲဆိုတော့ မင်းတို့ တတွေ ပဲပြုတ်ရောင်းရတာ ပင်ပင်းလှသကွယ်။ နောက်ပြီး မယားငယ်လို့ နောက်ဆုံးယူတဲ့ လူက အခေါ်ခံရတာ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒီတော့ ခံချင်းခံ နောက်တစ်ယောက် အငယ်ဆုံးဖြစ်ပါစေလို့ ပြောလိုက်တော့ ... အင်းလေ ... ကိုယ့်သဘောတဲ့ "

ထိုသူက ခေါင်းကလေးငဲ့ပြီး ဟန်နှင့်မေးထိုးကာ မိန်းမဟန်နှင့် ပြောလိုက်ရာ ကြားရသူများ တဝါးဝါးနှင့် လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကြရလေသည်။ ။

"ဒါတောင် ဉာဏ်ကလေး ကူရသေးသဟေ့။ ကျုပ်က မယားအကြီးဆုံးကို တစ်နေရာ အသာလက်တို့ ခေါ်ပြီး တိုးတိုးပြောရသေးတယ်"

ထိုဆရာသည် အသံတိုးတိုးလေး ပါးစပ်ကို လက်ကာပြီး မယားကြီးကို ပြောပြနေပုံလုပ်ခါ ...

"ဟေ့ ... ဒီမယ်၊ မင်းက မယားကြီး ... ရင်ကိုကော့ပြီး လမ်းလျှောက်၊ ကောင်မတွေကို နာနာခိုင်း။ ကိုယ်သက်သာ ပြီးတာပဲဆိုပြီး မြှောက်ပေးလိုက်တာ ... အဲ ... ဘာပြောကောင်းမလဲ။ စတုတ္ထဟာမကျတော့ ကျုပ်တောင် မခေါ်ရဘူး။ အဲ ... ကျုပ်မယားကြီးကပဲ ရင်ကော့ပြီး ခေါ်လာ ချည်တော့တယ်။ ဟား ... ဟား ..."

ကြားရသူ ကိုလူပွေတို့ သည် တဟားဟားရယ်ကာ ချောင်းပင်တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးကုန်ကြ လေသည်။ ။

"ခင်ဗျားတော့ ဘုန်းရှင်ကံရှင် အစစ်ပဲဗျာ။ တောက်"

တစ်ဦးက သွားရည်တများများ နှင့် ဆိုလိုက်၏။

"အေးပေါ့ကွာ ... မိန်းမဆိုတာ နှာခေါင်းပါလို့ ။ မပါရင် ချီးပေးတောင် စားသေးတယ်ဆိုတာ မကြားဘူးလားကွ။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ မယားများ တာ ဒုက္ခတစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျို့" ဘုန်းရှင်ကံရှင်က ဆိုပြန်သည်။ ။

"အင်း ... ဆိုစမ်းပါဦး"

"ဆိုစမ်းပါဦးဆို ... ခက်တာက တခြား မဟုတ်ဘူး ။ အိပ်ရာဝင်ချိန်ပဲ"

ဘုန်းရှင်ကံရှင်က ပြောဆိုလိုက်ရာ ဤစကားကို အရောက်တွင် အတော်ပင် စိတ်ဝင်စား၍ ...

"အင်း ... ဟုတ်မယ်၊ ဒါ တော်တော်ခက်မဲ့ အလုပ်ဗျ။ ဟိ ... ဟိ ..."

တစ်ဦးက ဗိုက်ထဲမှ ကျိလလိ-ကျိလလိ တွေ့သလားမသိ။ သွားရည်ပင်ကျလာသဖြင့် ...

တစ်ဦးက ဗိုက်ထဲမှ ကျိလလိ- ကျိလလိ တွေ့သလားမသိ။ သွားရည်ပင် ကျလာသဖြင့်...

‘ငါ့လခွေး.. သွားရည်ကိုလည်း သိမ်းပါဦးကွာ’

ဟု တစ်ဦးက အော်လိုက်၍ တဟားဟား ဖြစ်နေကြပြန်သည်။

‘ကဲ.. လုပ်စမ်းပါဦး။ အိပ်ရာဝင်တော့ ဘာဒုက္ခတွေလည်း ဗျာ။ ဒီလို ဒုက္ခတွေများ ကုန်းခံလိုက်စမ်းချင်တယ်’

တစ်ဦးက အားမနလိုအားမရဖြစ်လာ၍ ဆိုပြန်သည်။ သို့နှင့် မယားလေးယောက်နှင့် မစားလောက်၍ ထောင်ကျလာသော ကိုယ်လူချောက သူ၏ ဒုက္ခကို ကြေညာလိုက်၏။

‘အိပ်ရာအဝင်မယ် ဟိုဘက်လှည့် ဟိုမယားက သူ့ဘက်မလှည့်ကောင်းလားလို့ ကျောကိုကုတ်ဆွဲနဲ့ ကြောတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိပါဘူးကွာ။ အသနီကို လံတာပဲ။ ဟား .. ဟား ..’

ကြားရသူ သူတော်ကောင်းတို့ သည် အတောမသတ်အောင် တဟားဟား ဟားဟားတိုက်နေကြစဉ် စာရေးကြီး ကိုမြင့်တစ်ယောက် ဇနီးချောကို တွေးနေသလားမသိ။ ဆူဆူညံညံ မကြားရသောနေရာတွင် ဝိုင်နေလေရှာသတည်း။

‘ဟဲ. . ဟဲ . . စာရေးကြီးမနေ့က ထောင်ဝင်စာလာတာ ကိုယ့်အမျိုးသမီးကိုကြည့်ပြီး အတော်စိတ်မကောင်းဘူး မှတ်တယ်။ ဟဲ. . . ဟဲ’

တစ်ဦးသော လူရွယ်က စာရေးကြီးအား စလိုက်၏။

‘မအေရိုးတွေ. . .အေးအေးနေစမ်းကွာ’

အလုပ်ရုံတွင် တံမြက်စည်းလှည်းနေသော စာရေးကြီးက ဆဲပစ်လိုက်ရာ လက်သမားလူရွယ်တစ်စုက ၎င်းတို့ အား ဆန်မန်းပေါက်ပေါက်နှင့် အကြံခံရသကဲ့သို့ ဟားတိုက်လိုက်ကြ၏။

‘ဟေ့ကောင်. . စာရေးကြီးကို သိပ်မစနဲ့ ကွာ၊ သူ့ခမျာ ရူးချင်သလိုလို၊ နောက်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေတာကွ။ တစ်နေ့က ထောင်ဝင်စာမယ် သူ့က လေးတွေက ဖေဖေကြီး အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ။ သမီးတို့ နဲ့ သွားရအောင် ဆိုတာကို စာရေးကြီးက သမီးတို့ ကစားဖို့ ဖေဖေကြီး လေယာဉ်ပျံလေးတွေ လုပ်နေတယ်။ ပြီးမှ လာခဲ့မယ်ပြောရော မျက်ရည်ကျတာပါပဲကွာ။ သူ့အမျိုးသမီးကတော့ မျက်နှာတောင် မပျက်ဘူးကွာ။ အံ့ရော’

တစ်ဦးသောသူက သူတို့ လူသိုက်အား လှမ်းပြောလိုက်ရာမှ စာရေးကြီးအား နောက်ပြောင်ခြင်းကို အစသတ်လိုက်ကြ၏။

စာရေးကြီးသည် ဤကဲ့သို့ စိတ်ညစ်သွားသောကာလကို တမောတပန်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရာ ခြောက်လတာခရီးကို ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် သူ၏ တုန်နေသော လက်လည်း ပကတိကောင်းသွားပေပြီ။ သို့နှင့် စာရေးကြီးမှာ ထောင်မှာ နေ၍ သာ ဤလက်တုန်ခြင်း ပျောက်သည် ၊ အိမ်မှာ နေပါက အရက်သောက်သည် နှင့်ပင် ပျောက်မည်မဟုတ်ဟု တွေးကာ အဆိုးထဲမှ အကောင်းတစ်ချက်ကို တွေးလိုက်မိပြန်သည် ။

(၈)

စာရေးကြီး ရွှေတူကိုမြင့်သည် ထောင်လောကကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စိတ်ညစ်လာတော့ သည် ။ အလုပ်ရုံအတွင်း ရှောင်မရသော သူရဲတစ်ဦး ပြိတ္တာကဲ့သို့ အကျဉ်းသားလူရွယ်များ သည် တောင်းပန်၍ မရအောင် နောက်ကြပြောင်ကြသည် ။ တစ်ခါတောင်းပန်လျှင် သုံးရက်မျှသာ နားအေးရသည် ။ လေးရက်အတက်တွင် စိတ်ညစ်ရပြန်သည် ။

တစ်ခါတစ်ခါ စာရေးကြီးက ပြောင်လင်းနေအောင် လှည်းထားသောနေရာတွင် တစ်ဦးဦးက တမင် အမှိုက်ကိုဖြန့်ကြဲထား၍ လုပ်ရသည် မှာ လည်း လက်မလည်အောင် ရှိလှလေ၏။

အလုပ်ပြီး၍ အိပ်ရာအဝင်ထောင်အခေါ် အိပ်တန်းတက်ချိန်တွင် လည်း (ခ) အကျဉ်းသား လူငယ်တချို့က စကြနောက်ကြပြန်သည် ။ စာရေးကြီး ကြောက်တတ်မှန်းသိသော (ခ) အကျဉ်းသား လူငယ်များ သည် တောက်တဲ့ ၊ ကင်းလိပ်ချောများကို စက္ကူနှင့်ထုပ်၍ အိပ်ရာပေါ် တင်ထားတတ်ရာ ဘာထုပ်မှန်းမသိ၍ ဖွင့်ကြည့်မိသော စာရေးကြီးမှာ ကြောက်အားနှင့် ထခုန်ကာ တဖြန်းဖြန်း တုန်နေ တတ်ရှာပြီး ပါးစပ်မအားအောင် သိမ်းကြိုးဆဲမိပြန်သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကြမ်းပိုးများကို ဖမ်း၍ စာရေးကြီး၏ ခုတင်တွင် လွှတ်ထားကြရာ စာရေးကြီး မှာ တစ်ညလုံးမအိပ်ရအောင် ဒုက္ခများ နေရရှာသည် ။ စာရေးကြီး၏ အဖြစ်မှာ လူစ၍ ဖင်ကုံးပြသော မျောက်ကဲ့သို့ မ

နေရ မထိုင်ရအောင် လူစများ လာသည်။ ။

ထောင်ကို အလွယ်ကလေးဟု ထင်ခဲ့သော စာရေးကြီးသည် နေ့တစ် နေ့ဝ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်လာချေသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျလူပီပီ အချို့အချဉ် စားချင်ရှာသည်။ ။ ထိုအခါ ထောင် ဝင်စာကရရှိခဲ့သော ကြံ သကာ ထန်းလျက်များမှာ ရှာမတွေ့ဖြစ်ရပြန်၏။ စာရေးကြီးသည် သုံးနှစ် တာခရီးကို မျှော်မှန်း၍ ဟစ်လို့ သာ ငိုလိုက်ချင်သည်။ ။ သို့ရာတွင် ထောင်မှ လွတ်သွားပါက မပူမပင် မယားချောကလေးနှင့် နေထိုင်ရမည့် အရေးကို တွေး၍ သာ စိတ်ကို ဖြေရသေးသည်။ ။

တစ်နေ့တွင် စာရေးကြီးသည် အလုပ်ရုံတွင် မနေနိုင်တော့ကြောင်း၊ ရန်ဖြစ်စရာရှိနေကြောင်း တုန်နေသော လက်ကလည်း ကောင်း လာပြီဖြစ်၍ စာရေးနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း။ သို့နှင့် ထောင်မှူး တစ်ဦး၏ ရုံး သို့ အလုပ်ပြောင်းပေးနိုင်က သနားသဖြင့် ပြောင်းပေးရန် ထောင်မှူးကြီးအား ရိုသေစွာ လျှောက်ထားလိုက်၏။

ထိုစဉ် ထောင်မှူးကြီးသည် စာရေးကြီးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့် ပစ်လိုက်ပြီး စကား တစ်ခု ပြောလိုက်၏။

"နေပါဦးဗျာ ... အလုပ်ရုံမှာ လူချင်းမတည့်လို့ ပြောင်းပေးပါဆို တော့ ထောင်မှူးရုံးမှာ လည်း မတည့်ပြန်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ခင်ဗျား ကို ဘယ်မှာ ထားမလဲ"

ထောင်မှူးကြီး ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ ကိုမြင့်က ပြုံးတုံးတုံးနှင့် ပြန်ပြောရန် စကားစ ရှာနေဟန်တူ၏။ ထိုစဉ် အနီးရှိ (ခ) တန်းတစ်ဦး က ထောက်ပေးလိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ် ... ထောင်မှူးကြီးခင်ဗျား၊ စာရေးကြီးကို ထောင်မှူး ရုံးတစ်ရုံးရင်လည်း ထားမှ ။ ဒါမှ မဟုတ် အခုလစ်လပ်နေတဲ့

ဘုရားလူကြီးနေရာမှာ ရင်လည်း ထားမှ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်"

တစ်ဦးက ထိုသို့ ထောက်လိုက်ရာ (ခ) တန်း အကျဉ်းသားများက တဝါးဝါး ရယ်ပစ်ကြ၏။

(ခ) တန်းအကျဉ်းသားပြောသော ရယ်စရာအကြောင်းမှာ ထောင်တွင်းရှိ စေတီပုထိုးသန့်ရှင်း ရေးအတွက် လူအိုအကျဉ်းသားများအား အလုပ်ချထားလေ့ရှိရာ မူလရှိသော ဘုရားဒါယကာမှာ ထောင်တွင်း၌ ဆေးခြောက်ဖမ်းမိ၍ တိုက်ထဲသို့ရောက်သွားသောကြောင့် ထောင်တွင်း ဘုရားလူကြီး ပီပီ စာရေးကြီးအား ဆေးခြောက်ရောင်းခိုင်းသော အမိ ဟွယ်ကိုယူ၍ ရယ်ကြခြင်းဖြစ်ရာ စာရေးကြီး မှာ မြွေမြွေချင်း ခြေကိုမြင်သူဖြစ်၍ အလွန်ဒေါ်ဖောင်းသွားလေ၏။

"မင်းတို့ က ငါ့ကို ဆေးခြောက်ရောင်းမယ်ဆိုပြီး ပြောကြတယ်ပေါ့လေ။ ဟေ့ ... ငါက ဒါမျိုးလုပ်မဲ့ အကောင် မဟုတ်ဘူး ။ မင်းတို့ သာ ကိုယ်ရတဲ့ ငါးပုံစံလေး ရောင်းစားကြတာ"

စာရေးကြီးက ဒေါသနှင့် လှမ်းအော်လိုက်၏။

"ဟော ... ဟော ... စာရေးကြီးက ဒေါ်ကြီးပဲကိုးဗျ။ ထောင်မှူးကြီးရှေ့ တွေ့ရာပြောရော့ မယ်။ ဒီကတော့ ကောင်းပါစေလို့ စေတနာနဲ့ ပြောတာကိုး။ ဟဲ ... ဟဲ ..."

"တော်ပါကွာ ... မောင်မောင့်မေတ္တာ သောက်မေတ္တာဆိုတာ မင်းတို့ အကောင်တွေပဲကွ"

စာရေးကြီးသည် ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်နေ၍ ထောင်မှူးကြီးက ပြုံးနေတော့သည် ။

အကျဉ်းထောင်တွင် ရောက်လာသူများမှာ စိတ်ညစ်လွန်း၍ လားမ

သိ။ အသေးအဖွဲ့ကိုပင် ရေးကြီးခွင်ကျယ် တိုင်ကြတောကြလုပ်ကာ က
လေးဆန်ဆန် ဖြစ်လာကြသလားဟု ထောင်မှူးကြီး က တွေးနေမိတော့
သည် ။

သို့နှင့် ထောင်မှူးကြီးသည် စိတ်ကပျောက်ကပျက် ဖြစ်နေဟန်ရှိ
သော စာရေးကြီးအား အလုပ်ပြောင်းပေးလျှင် သူ၏ ဆန္ဒပြည့်ဝ၍ စိတ်
ပျော်မလားဟု တွေးကာ အလုပ်ပြောင်းပေးရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်၏။
ထောင်အာဏာ ပိုင်ဟူသည် မှာ အကျဉ်းသား၏ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုကိုလ
ည်း ကြည့်ရ သည် မဟုတ်ပါလော။

(၉)

ထောင်၏ သားကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သော စာရေးကြီးကိုမြင့်သ
ည် ထောင်မှူးတစ်ဦး၏ ရုံးခန်းတွင် အတော်ပင် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်
နေရှာ၏။ အကျဉ်းထောင်၏ ဝဋ်ဒုက္ခမှ မြန်မြန်ဆန် ဆန် လွတ်ချင်လွန်း
၍ ထောင်ဥပဒေကို မချိုးမဖောက် ကောင်းစွာနေထိုင်၏။ အိပ်ရာဝင် အိ
ပ်ရာထဲ ပင် နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုကိုရရန်ဆုတောင်းတော့ဘဲနိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုကို
ထောင်ကြီးဗဟိုက ရက်တိုတိုနှင့် လွတ်မြောက်ပါရလို၏ ဟု ဆုတောင်း
နေရှာလေ သည် ။

စာရေးကြီးသည် ထောင်ကိုမရောက်မီကပင် အလုပ်တစ်ခုကို တွက်
သွားကိုက်အောင် လုပ် တတ်သူပီပီ အကျဉ်းထောင်တွင်း၌ ကျင်းပသော
နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့မှ ဦးစီးဆောင်ရွက်သည့် ဗုဒ္ဓဘာသာစာမေး

ပွဲကို ဖြေဆိုရန် အားခဲထားလေသည်။ သူ၏ အားခဲချက်အတိုင်း ထောင်တွင်း အကျဉ်းသားများ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြေဆိုရန် စာရင်းသွင်းကြသောအခါ သူ၏ နာမည်သည် ထိပ်ဆုံးက ပါသွားလေ၏။

စာရေးကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာစာမေးပွဲကို ဖြေဆိုရန် ရည်ရွယ်သည် မှာ ကုသိုလ်လို၍ မဟုတ် ပါ။ ဆုမှတ်လျော့ရက်လို၍ ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာစာမေးပွဲမှာ ပထမအဆင့်မှ စတုတ္ထအဆင့်ထိ ရှိလေရာ ပထမအဆင့်အောင်က ဆုရက် ၂၅ ရက်၊ ဒုတိယ တစ်လ၊ တတိယ တစ်လခွဲ၊ စတုတ္ထအဆင့်အောင်က နှစ်လတိတိ ဆုရက်များ ပေးမည်ဟု နိုင်ငံတော်က အစိုးရက ကြေညာထားလေသည်။ အဆင့်တိုင်း အောင်သော သူများမှာ ဆုမှတ်ငါးလရနိုင်သော်လည်း လေးလ ထက်မပိုရဟု ကြော်ငြာက ဆိုထားရာ အတွက်ကြီးသော စာရေးကြီးက ယခုနှစ်တွင် ပထမ-ဒုတိယ-တတိယသာဖြေ၍ စတုတ္ထအဆင့်ကို နောက်နှစ်မှ ဖြေမည်။ ဆုမှတ်ဒါမှ ၅ လပြည့်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ စာရေးကြီးသည် ဤမျှအတွက် ကြီးသူဖြစ်ပါသည်။

စာမေးပွဲဖြေဆိုရန် လိုအပ်သော အရည်အချင်းအမှန်မှာ လေးတန်းမျှသင့်ခဲ့သောသူများ ကြိုးစားက အောင်နိုင်ပါသည်။ သို့နှင့် ရှေးခေတ်သတ္တမတန်းကိုသာအောင်ခဲ့သော စာရေးကြီးမှာ ဤစာမေးပွဲ ရယ်တာပေါ့။ အပျော့ဖြစ်နေ၍ အတော်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ရမည့်လျော့ရက်၊ ခံထားသော ထောင်ကျရက်များကို လက်ချိုးရေတွက်လျက် လွတ်ရက်ကို မျှော်နေရရှာပြီး မေ့တော့ တော့ ဖြစ်နေသော ဘုရားစာတရားစာများကို အချိန်ရသလောက် ကြိုးစားနေတော့သည်။ သို့ရာတွင် (ခ)တန်းအကျဉ်းသားတို့ မှာ စာရေးကြီး၏ ရွတ်သံဖတ်သံကြောင့် စောစောစီးစီး အိပ်ချင်သူများ မအိပ်နိုင်လေ၍ ထောင့်တစ်ထောင့်က ရဲဘော်တစ်ဦးက စပြန်လေသည်။

"အင်း ... စာရေးကြီးတို့ များ ဒုက္ခတွေ့လေ သံဝေဂရလေ ဖြစ်လာ ထင်ပါရဲ့ ။ ဘုရားစာ၊ တရားစာတွေ တည့်ညံ့နဲ့ ။ ထောင်ကလွတ်သွားရ င် ဘုန်းကြီးလုပ်တော့မယ်ထင်တယ် ဟဲ ... ဟဲ ..."

စာရေးကြီးသည် မှောက်ရက်ကြီး စာကျက်နေရင်း တစ်ချက်စောင်းကြည့်လိုက်ပြီး စာကို ဆက်၍ ကျက်နေပြန်သည် ။

"ဟဲ ... ဟဲ ... အဲဒါ ဘုန်းကြီးလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ အိမ်က မိန်းမနဲ့ မြန်မြန်တွေ့အောင်လို့ ဗျ။ စာရေးကြီးက ဖြတ်လမ်းအလိုက် ကောင်းလွန်းလို့ ထောင်ထဲမယ် ကုသိုလ်ရနေတာ"

သူတို့ သည် ပြောပြီး တဝါးဝါး ရယ်ပစ်လေရာ စာရေးကြီးသည် ဒေါဖောင်းလာ၍ ဖတ်နေ သော ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲစာအုပ်ကို ဖုတ်ခနဲချလိုက်ပြီး ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် ဒေါဖောင်းစွာဖြင့် အော်လေတော့သည် ။

"ငါ့ဟာငါ ဘုန်းကြီးလုပ်လုပ်၊ မယ်သီလလုပ်လုပ်၊ မင်းတို့ နဲ့ ဘာဆို င်သလဲကွ ... လခွဲ"

သူသည် ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်ကာ မှောက်လျက်နေရာမှ ထလိုက်၏။

ထိုစဉ် စာရေးကြီးစိတ်တိုနေပြီကို သိကြ၍ စနေကြသူတို့ သည် အသာကလေး စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံပြီး နေလိုက်ကြပြန်သည် ။

သို့နှင့် စာရေးကြီးသည် ရန်သူမျိုးငါးပါးကင်းပြီဟု ယူဆကာ စာအုပ်ကို ပြန်အကောက် ခြုံ စောင်အကြားတစ်စုံတစ်ဦးက အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် အော် လိုက်လေ၏။

"ဘုန်းကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ။ သီလရှင်ဆိုမှ ဟန်ကျမယ်"

ထိုအသံကို ကြား၍ ရဲဘော်တို့ သည် တခါခါနှင့် ခြုံစောင်ထဲ

လုပ်နေကြရာမှ စာရေးကြီးသည် ဒေါပွလာပြန်ရကား ...

"မင်းတို့ အကောင်တွေ အဲဒါနဲ့ ထောင်ကျတာကွ။ နိုင်ငံရေးလိုလို၊
စားပြလိုလိုနဲ့ ဘာသတ္တိရှိ တဲ့ အကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး "

စာရေးကြီးက အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်လုပ်နေရာ အသက်ကြီးကြီး အ
ကျဉ်းသားတစ်ဦးက ...

"ဟာ ... စာရေးကြီးကလည်း ဗျာ၊ ကလေးတွေနဲ့ ဖက်ပြောနေလို့ ဘ
ယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကဲ ... အိပ်ပါ၊ အိပ်ပါ"

ဟု ချောလိုက်မှ ကိစ္စပြီးသွားလေသည် ။

စာရေးကြီးသည် သူက လွယ်လွယ်ဟု ထင်ခဲ့သော ထောင်သံသရာ
တွင် ဒေါင်လိုက်၊ ပြားလိုက် ကျရင်း ဗုဒ္ဓဘာသာစာမေးပွဲကို သူ၏ တွက်
ကိန်းအရ တတိယအဆင့်ထိ ဖြေဆိုခဲ့၍ စာမေးပွဲအောင် စာရင်းပင် ထွ
က်လေရာ သူသည် ရင်ကိုကော့၍ သူ၏ ရဲဘော်များအား ဟန်ရေး မာန်
ရေး ဆိုနေတော့ သည် ။

"မင်းတို့ အကောင်တွေ ရရစားစားသမားတွေပဲ။ စိတ်ကူးစိတ်သန်း
မရှိကြဘဲကိုး။ လူဆိုတာ တွက်ကိန်းရှိရတယ်။ အစိုးရတောင် စီမံကိန်းရှိ
တဲ့ အစိုးရမှ နိုင်ငံတိုးတက်တယ်"

စာရေးကြီးသည် ဤကဲ့သို့ ကြီးကျယ်သောစကားကို ဆိုလိုက်ရာ တ
စ်ဦးသော (ခ) တန်း အကျဉ်းသားက ...

"ဟုတ်တယ် ... စာရေးကြီး၊ ဒါ မှန်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ဘဏ်ကို
ဖောက်ရင် ကျုပ်တို့ ကို ခေါ်ဗျာ"

ဟု လုပ်လိုက်ရာ စာရေးကြီးမှာ တစ်စုံတစ်ဦးကသာ ဝင်မဆွဲပါက
တိုက်ထဲသို့ ဝင်ရမလောက် ဖြစ်သွားလေသည် ။ သို့နှင့် စာမေးပွဲကိစ္စကို

အသီးလို၍ အပင်စိုက်ခဲ့သော စာရေးကြီးသည် စာမေးပွဲ အောင်သူများအား နိုင်ငံတော်တရား ဌာနမှ ဆုရက်လျော့သော အမိန့်ကို စောင့်မျှော်နေရှာသည် ။ သို့ရာတွင် တရားဌာနမှ အမိန့်ထွက်မလာ ဘဲ စာမေးပွဲနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းတစ်ခုကြားရပုံမှာ ယခုနှစ် စာမေးပွဲ ဆုရက် အမိန့်လာတော့ မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ ရန် ကုန်ထောင်တွင် ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ်၊ ခြောက်လ အသီး သီးရရှိသွား သော ဝန်ကြီးတစ်ဦးနှင့် အတွင်းဝန်တစ်ဦးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာစာမေးပွဲ ဝ င်ရောက်ဖြေဆို၍ ထောင်မှ ဆုရက်များများ နှင့် လွတ်သွားကြကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာစာမေးပွဲမှာ ဤကဲ့သို့ အထက်တန်း စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ အ တွက် ရည်ရွယ်ချက်မရှိကြောင်း၊ စာမတတ်သူများ ကြိုးစားစေရန်နှင့် ဘာသာ ရေးကို လုံးဝနားမလည်သူများ အသိအလိမ္မာတိုးတက်ရန်သာ ရည်ရွယ်၍ စာမေးပွဲကို ကျင်းပ ကြောင်း၊ သို့အတွက် ဆုရက်-ဆုမှတ် ယခုနှစ်တွင် ပေးသင့်၊ မပေးသင့် စဉ်းစားနေကြောင်း ကြားသိရလေရာ စာရေးကြီးမှာ ထိုင်၍ ငိုချင်စိတ် ပေါက်သွားရရှာ၏။

မကောင်းသောအကုသိုလ်သည် တစ်ခုတည်းမလာဟု အင်္ဂလိပ်စ ကားပုံတစ်ခုရှိရာ စာရေး ကြီးမှာ ဂါတ်တွင် အချုပ်ခံရစဉ်က လေဖြတ် ရောဂါဝင်လာခဲ့၍ အတော် ဒုက္ခများ ခဲ့ရှာသည် ။ ထို့နောက် သူ၏ ကိုယ် ခန္ဓာမှာ ၉၆ ပါးသော ရောဂါကလည်း ဝင်ခဲ့သေး၍ အမိထောင်ကြီးက

သမား တော်နှင့် ကုသပေးသဖြင့် ဟန်ကျပန်ကျဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဤကိစ္စ ဟိုကိစ္စတွေ ပြည်ဖုံးကားချကာ စိတ်ဒုံးဒုံးချ၍ ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်ကိုခံရပြီး အားကိုး တစ်ခုနှင့် စာမေးပွဲကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုမှ သေမဲ့နှစ် စစ်ထဲလိုက်မိသလို စာရေးကြီး စာမေးပွဲဖြေဆိုခါ မှ မမျှော်လင့်သောသတင်းတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် အထူးစိတ်ညစ်နေသော စာရေးကြီးမှာ စိတ်ပြေ လက်ပျောက်အိမ်မှ ထောင်ဝင်စာလာရန်ကိုသာ မျှော်နေရတော့၏။

"ဗျို့ ... စာရေးကြီး ခင်ဗျား ထောင်ဝင်စာပါတယ်"

စာရေးကြီးအား အကျဉ်းသားတစ်ဦးလာပြော၍ သုံးလမျှကြာအောင် ထောင်ဝင်စာမလာ သော ဇနီးသည် အား မျှော်နေသော စာရေးကြီးသည် အားရဝမ်းသာနှင့် ထလိုက်သွားရာ ဇနီးသည် ဒေါ်ပြီးရီကို မတွေ့ဘဲ သူ၏ သားကြီး ဩရသကိုသာ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရလေ၏။

"မင်းတစ်ယောက်တည်းလား၊ ပြီးရီတို့ မပါဘူးလား"

"အဖေက ပြီးရီကို မေးနေ။ ပြီးရီ လင်ငယ်နောက်လိုက်သွားတာ (၇) ရက်တောင်ရှိပြီ။ အိမ်မှာ လည်း ဘာမှ မကျန်ဘူး။ သူ့ပစ္စည်းတွေ အကုန်ယူသွားတယ်"

"ဟာ ..."

စာရေးကြီးမှာ ဤမျှသာ ပြောနိုင်ပြီး အိုင်ကြီး ဝိုင်းသွားရှာသည် ။ ထို့နောက် သူသည် ...

"ကုန်ပါပြီကွာ"

ဟု အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ ညည်း လိုက်လေသည် ။

"အဖေမိန်းမ အဖေမရှိကတည်းက သူများ တွေပြောသံမှ မကြားဘူးလား။ ကျွန်တော်တို့ က ပြောချင်ပေမဲ့ အဖေက အဖေမိန်းမလုပ်တာကို သာ အကောင်းထင်တော့ ကျွန်တော်တို့ က မပြောပါ ဘူး။ အခုတော့ သွားပြီလေ"

စာရေးကြီးသည် ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ကြက်ကြီးကို ကိုင်ရိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။ သူသည် သူ၏ ရင်တွင်းတွင် မမျှော်လင့်သော ဝေဒနာတစ်ခု ရရှိသွားပြီ ဖြစ်၏။ သို့နှင့် သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ...

"ဘယ်သူနဲ့ လိုက်သွားသလဲ"

သူသည် ဖျစ်ညှစ်မေးလိုက်၏။ ၎င်း၏ လည်ချောင်းမှာ ခြောက်ကပ်သွားလေသည်။

"မပြုံးရီနဲ့ ပိုကာအမြဲရိုက်တဲ့ မြသောင်းပေါ့"

"အေး ... မင်း ပြန်တော့"

စာရေးကြီးသည် ထိုသို့ပြောပြီး ထောင်တွင်းသို့ဝင်သွားရာ သူသည် မယားဇောနှင့် ထောင် တံခါးမလွယ်တံခါးကလေးကို အဝင်တံခါးနှင့် နဖူးတိုက်မိသည် မှာ ထောင်ဝင်စာသမားတွေပင် လန့် ကုန်ကြလေသတည်း။

စာရေးကြီးသည် သူ၏ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်ဖြစ်နေ၏။ ချွေးများ သည် ခေါင်း ပေါ်တွင် ရေလောင်းသလို ရွဲရွဲစိုနေလေသည်။ ။ သူသည် အံ့ကိုကြိတ်ပြီး ရင်တွင်းတွင် အောင့်တောင့် တောင့်ဖြစ်နေသော ဝေဒနာကို သက်သာရာသက်သာကြောင်း ပါးစပ်မှ တဟူးဟူးမှုတ်ထုတ်နေလေ သည် ။

ထောင်၏ သားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော စာရေးကြီးသည် ထောင်သို့ရောက်စက ကြွပ် ဆတ်ဆတ်နေမည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း မိခင်ထောင်ကြီးအား လုံးဝ အတိုက်အခံမပြုဘဲ ပေးရာစား၊ ထားရာကနေရှာသည် ။ မိခင်ထောင်ကြီးကလည်း ၎င်း၏ အကျိုးကို မျှော်ကိုး၍ သင့်ရာကို စီမံခဲ့သဖြင့် သူသည် စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာဖြစ်ခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အချင်းချင်း နောက်ကြပြောင်ကြ သည် မှ အပ စိတ်ဒုက္ခမရောက်ခဲ့။ စာရေးကြီးကလည်း သူ၏ ထောင်သက်ကုန်ပါက လာမည့်လာဘ်ကလေးနှင့် တွေး၍ ပျော်ခဲ့ရှာသည် ။ ထေခဲ့ရှာသည် ။

ယခုတော့ မမျှော်လင့်သော အကြောင်းတရားက ပေါ်ပေါက်လာ၍ သေချင်စော်နံ့သွားပေပြီ။ စာရေးကြီးသည် ငါးပိမရခင် ဖက်မခံပါနှင့်ဟု ဆိုသော ရှေးလူကြီးများ တို့ ၏ စကားပုံကို မကြားခဲ့ဖူး လေရောသလား ။ သူ၏ အဖြစ်သည် နွားနို့ရောင်း၍ ရသောငွေကို ဘာပြီးဘာလုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ် လျက် လေထဲတွင် တိုက်အိမ်ဆောက်ကောင်းတုန်း ခလုတ်တိုက်မိ၍ ခေါင်းပေါ်မှ နွားနို့ပုံးကျကွဲသော နို့ရောင်းကုလားမကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။

အကျဉ်းထောင်ကို ပါချီပါချက်ထားကာ သူ၏ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ၌ သူသည် ထောင်ကို ပင် ခုတုံးလုပ်ခဲ့၏။ ကြောက်စရာကောင်းသော ထောင်ကို ရွှေထောင်၊ ငွေထောင် လုပ်ခဲ့၏။ ထောင်ကိုဝင်လျှင် ရွှေရမည်

။ ထောင်မှ ထွက်လျှင် ရွှေပိုင်မည်ဟု လည်းကောင်း တွက်ချက်ခဲ့သော ဂဏန်းသင်္ချာအဖြေမှာ မှားခဲ့ပေပြီ။ ဤတွက်ကိန်းကို ဤနည်းဖြင့် တွက်၍ အဖြေရသည် ဟု ဆိုခြင်း မှာ စာရေးကြီး၏ ထိုးထွင်းဉာဏ်လော။ စာရေးကြီးကတော်လေး၏ ဉာဏ်လားတော့ မသိပေ။ အဖြေကား မမှန်ခဲ့သည် မှာ သေချာခဲ့ပေပြီ။

မယားပျောက်ဆီသို့ လိုက်လိုသော စာရေးကြီးသည် အုတ်ရိုးကို မည်ကဲ့သို့ ကျော်နိုင်ပါမည် နည်း။ နည်းလမ်းကား မရှိတော့ပေ။ တစ်ခုတည်းသောလမ်းမှာ မအိပ်ဘဲ မစားဘဲ စဉ်းစားရုံမှ အပ မရှိတော့။ ။ စင်း၍ စားစား၊ အလုံးလိုက်မျိုမျို ကြိုက်တာကိုသာ ရွေးရုံပါပဲ။ စာရေးကြီးကြိုက်တာကို သာ ရွေးပါတော့။ ထောင်ဆိုတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်တော့ မပြောနဲ့ ပေါ့။ စာရေးကြီး ဒီမိုကရေစီဆို တိုင်း လက်လွတ်ခြေလွတ်ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ မယားပူလိုက်ပြီး ထောင်ကြီးကို အရွံ့မတိုက်ပါ လေနဲ့ ။ မူလထင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ရွှေထောင်၊ ငွေထောင်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့။

(၁၂)

"ဟေ့လူ ... စာရေးကြီးဟာ ဒီသုံးလေးရက်အတွင်း ဆွဲချသလို ဖြစ်သွားပါလားကွ။ ဒီဟာကြီး ဘာများ ဖြစ်နေပါလိမ့်"

"အေးကွ ... ညညလည်း မအိပ်ဘူး။ တချွတ်ချွတ်နဲ့ ဘာလုပ်သလဲမသိဘူး"

"ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး။ ထောင်ဝင်စာက လူတွေပြောနေကြတယ်။ သူ့မဒီ နောက်မီး လင်းနေတယ်ဆိုလား"

"ဟာ ... နောက်မီးလင်းရုံတင်မကဘူး။ အကောင်တစ်ကောင်နောက် လိုက်ပြေးတယ်ဆိုပဲ"

"ဟေ ... ဟုတ်လား"

"ဒီလိုဆို စာရေးကြီး စိတ်ချလက်ချ နေနိုင်ပြီပေါ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အို ... သူ ခဏခဏပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ သူ့မိန်းမက သရဲသိပ်ကြောက်တာတဲ့ ။ အဲဒါကို စိတ်မချဖြစ်နေရှာတယ်"

"အဲဒါက ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"အေးလေ ... ခုတော့ စာရေးကြီးကတော်က စောင်ကိုမပြီး ကြည့်ရှုမဲ့လူတစ်ယောက် ရသွား ပြီလေ။ ဘာတစ္ဆေကြောက်တော့မလဲ"

အတူနေအကျဉ်းသားများ သည် တဝါးဝါး ရယ်ကြပြန်သည် ။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် ဒုက္ခ ရောက်နေသည် ကို သနားသူရှိသကဲ့သို့ ရယ်စရာ သဘောထားသူလည်း ရှိသေးရာ ထောင်တွင်း၌ ဘုရားဒါယကာ ကျောင်းဒါယကာ ရှားသကဲ့သို့ အပြင်လောကတွင် လည်း ရှားသည်သာတည်း။

ထောင်မှူးရုံး အလုပ်မှ ပြန်လာသော စာရေးကြီးသည် အိပ်ရာ သို့ တန်းဝင်တော့သည် ။ သူ၏ စိတ်တွင် မယားကို မြင် နေသကဲ့သို့ ငွေစက္ကူပုံကြီးကိုလည်း မြင်ယောင်နေ၏။

"ခွေးမ ... ခွေးမ ... နင့်ကို ငါသတ်မယ်"

သူသည် ဤကဲ့သို့ ယောင်ယမ်းကာ စိတ်မှ ရေရွတ်လိုက်၏။

"ငါ့ပိုက်ဆံကို ငါမြေကြီးထဲဝှက်ပစ်ခဲ့ အကောင်းသား။ တို့ အိမ်ရှေ့က ဗုဒ္ဓသရဏအပင်တော မှာ မုန့်သေတ္တာပုံးမှာ ထည့်ပြီး မြှုပ်ပစ်ခဲ့ရင် ဖြစ်တယ်"

သူသည် ထောင်သို့မဝင်မီကာလက အတွေးဖြင့် သူ၏ ပိုက်ဆံကို ရွှေဝယ်ပြီး ဗုဒ္ဓသရဏအပင် ကြားထဲ မုန့်သေတ္တာပုံးတွင် ထည့်ကာ ဝှက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည် ။

စာရေးကြီးသည် ခုတင်ပေါ်မှ ထလာပြန်သည် ။ ထိုင်နေရကောင်းနိုးနိုး၊ ထနေရကောင်း နိုးနိုး၊ အုတ်ရိုးနှင့်ဦးခေါင်း ဝင်ဆောင့်လိုက်ရကောင်းနိုးနိုးနှင့် အိပ်ထောင်ပတ်လည် လမ်းလျှောက် နေပြန်သည် ။

စာရေးကြီး လုံးဝမအိပ်သည် မှာ သုံးရက်၊ မှေးခနဲပျော်ခဲ့သည် မှာ သုံးရက်၊ လင်းခါနီးမှ အိပ် ပျော်သည် က ၁၀ ရက်၊ နောက်ထပ် လုံးဝ မအိပ်သည် က လေးရက်၊ အစားကတော့ မစားသည် က များ လေသည် ။

အိပ်ထောင်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလှစိုက်ထားသော ဗုဒ္ဓသရဏအပင်များက အစီအရီပေါက် နေသည် ။ လေလာတိုင်း ယိမ်းညွှတ်နေသော ထန်းပင်များကို စာရေးကြီး ငေး၍ ကြည့်နေမိသည် ။

တစ်ချက်တစ်ချက်သူသည် ထောင်တွင်းမှ ဗုဒ္ဓသရဏအပင်အောက်တွင် သူ၏ ရွှေများ ဝှက်ထားသည် ဟု ထင်လာတော့သည် ။ သူ၏ ဦးခေါင်းမှာ မကြည်မလင်နှင့် တစ်ခါတစ်ခါ ရယ်ချင်၍ တစ်ခါတစ်ခါ ငိုချင်လာသည် ။ သူသည် မိမိအိမ်ရှိ ဗုဒ္ဓသရဏအပင်ကို ထောင်တွင်းရှိ အပင်များ နှင့် ခွဲ၍ မရတော့။

တိတ်ဆိတ်သော ညအခါတွင် အကျဉ်းသားများ ပင်ပင်ပန်းပန်း ခြေ

ပစ်လက်ပစ်နှင့် ဟောက် အိပ်နေကြသံမှ အပ တခြားအသံများ မကြားရပေ။

စာရေးကြီးသည် တိတ်ဆိတ်လှသော သန်းခေါင်ယံတွင် သူ၏ ရွှေကိစ္စ၊ ငွေကိစ္စကို ကျကျနန တွေးခွင့်ရနေ၏။ တွေးရင်းတွေးရင်းနှင့် အတွေးလွန်ကာ သူသည် သဘောကျစွာ တဟားဟားရယ် တော့ရာ အတူနေသူ အကျဉ်းသားများ ပင် လန့်နိုးကုန်ကြလေသည်။

"ဗျို့ ... စာရေးကြီး၊ ဘာတုန်းဗျ။ အလန့်တကြား"

တစ်ဦးက ခုတင်ပေါ်မှ ခေါင်းထောင်ကာ လှမ်းမေးလိုက်၏။

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါ ရွှေသူဌေးကွ။ မင်းတို့ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ။ ငါ့ပစ္စည်းကို မထိနဲ့ ။ ဘာလဲ ... မင်းတို့ က ငါ့အိမ်ကို ဓားပြတိုက်ချင်လို့ ဘာရမလဲကွ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

စာရေးကြီးသည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေလေသည်။

ဘီကလပ်တစ်ဦး ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးလျက် ဖြစ်သွားလေသည်။ ဟိုမှ ဒီမှ ခုတင်ပေါ်ရှိ သူများ သည် စာရေးကြီးအား ပြူးကြောင်စွာ ကြည့်နေမိ၏။

"ဆောင်လယ်ဘုံမှာ လေ x x x မောင်မယ်စုံ x x x အတူနဲ့စဉ်က x x x

ဟာ x x x တူ နယ် ဗျောင် x x x"

စာရေးကြီးသည် ခူးကလေးနဲ့နေရာ အတူနေသူများ ဝိုင်းအုံကာ ...

"စာရေးကြီး ... စာရေးကြီး ... ဘာဖြစ်တာလဲဗျ"

ဟု ဝိုင်း၍ ကိုင်လှုပ်မေးကြရာ စာရေးကြီးမှာ

မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင်နှင့်လုပ်နေ၍ စာရေးကြီး
ဘာဖြစ်မှန်းမသိကြောင်း။ ညကြီးသန်းခေါင် ထောင်မှူးကြီးအား
တိုင်ကြရလေသည်။

ထောင်မှူးကြီးနှင့် ဆရာဝန်တို့ ဝင်လာသောအခါ စာရေးကြီးမှာ တ
ဟီးဟီးငိုနေတော့၍ ဆရာဝန်က အိပ်ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်သည်။ ။
ထိုအိပ်ဆေးတန်ခိုးနှင့် စာရေးကြီးသည် တစ်ည လုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ
ရာ ဘီကလပ်အကျဉ်းသားများ လည်း တစ်ညလုံး အခြေအနေကို ထိုင်
စောင့်နေ ကြရလေ၏။

နံနက်မိုးလင်းလျှင် စာရေးကြီးသည် ထောင်မှူးရုံးခန်းသို့ ပြုံးပြုံးနှင့်
လာနေရှာပေသည်။ ။ သို့ရာတွင် စာရေးကြီး၏ ဆရာ ထောင်မှူးသည်
စာရေးကြီးအားမြင်၍ ရုံးခန်းမှ ထွက်ပြေးလေတော့ သည်။ ။ အကြောင်း
မှာ စာရေးကြီးသည် ဗုဒ္ဓသရဏအပင်မှာ ဥများကို ပန်းကုံးသဖွယ် ကြိုး
နှင့်သီကာ ဝင်လာခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

(၁၃)

မိခင်ထောင်ကြီးသည် သားလူလှအတွက် အတော် သောကရောက်ရ
ချေပြီ။

"နင်ဟာ ... ဒီလောက် စိတ်မခိုင်ရင်လည်း အစက စဉ်းစားပါတော့
လား။ နင့်လိုသာဆို ကြိုးကျတဲ့ ငါ့သား ငါ့သမီးတွေ တစ်သက်တစ်ကျွန်း
ကျတဲ့ ငါ့သားငါ့သမီးတွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဘယ်သူမပြု မိမိမူပဲကွ

ယ့်။ နင်က သေခါနီးမှ နုနုထွတ်ထွတ်လေး ယူရတယ်။ ယူပဲယူဦးတော့ ပိုက်ဆံကို ဒီလိုပဲ ရှာရသလား။

ကဲ ... အခုတော့ ... ဘယ်နှယ့်ရှိစ။ မင်းဘဏ္ဍာ ကိုယ့်ဟာမှတ်လို့ ။ နင့်မယားတောင် သူများ မယား ဖြစ်ရပြီမဟုတ်လား။ ဘယ်မလဲ နင့်ပိုက်ဆံ။ ဗုဒ္ဓသရဏအပင်အောက်မှာ ရှိတယ်လို့ ထင်နေ တာ။ ခက်ပဲ ခက်ရချည့်။ နင့်မယားစားဖို့ နင်ရှာထားခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အခု သူစားနေမှ နင်ဘာ ဘဝင်ကို လေခိုက်ရတာလဲ "

မိခင်ထောင်ကြီးသည် ကရုဏာဒေါသနှင့် ပြောမိသည် ။ သားမိုက်မို့ ကရုဏာဒေါသနှင့်ပြော မိသည် ။ သားမိုက်မို့ ကရုဏာပွားကာ သမားတော်များ နှင့်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကုခဲ့ပေသည် ။

သို့ရာတွင် ဆရာလည်း ပန်း၍ မိခင်လည်း နွမ်းခဲ့ပေပြီ။ သားဖြစ်သူ စာရေးကြီးအတွက် အကောင်းဆုံးလမ်းကို သာရှာရတော့မည်။

"ဟဲ့ ... မောင်မြင့် ၊ နင် ငါတို့ ဆွေမျိုးဆီ သွားပြီး ဆေးစားနေပါလား။ ငါ့ရဲ့ ဆွေမျိုးတစ်ဦး တံတားကလေးမယ်ရှိတယ်။ သမားတော်ကလည်း ကောင်းတယ်လို့ ထောက်ခံနေတယ်။ ငါ တံတားကလေးက အစ်မကြီးဆီ ပို့လိုက်မယ်။ ဟိုရောက် လိမ်လိမ်မာမာနေ။ ကြားလား ..."

ထောင်မိခင်ကြီးက သားမောင်အား နားချနေ၏။

"ဟိုမယ် ... မပြုံးရီရှိသလား၊ သွားမယ်"

"အေး ... မပြုံးရီလည်း ရှိတယ်။ နင့်ပစ္စည်းတွေလည်း တွေ့ရမယ် ... လိုက်သွား။ ဟိုရောက် ရင် ထင်တိုင်းပေါက်တယ်။ အပေါင်းအသင်းလည်း များ မယ်။ ဒီမယ်ဆို နင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ် နေတယ်"

စာရေးကြီး ရွှေတူကိုမြင့်သည် အမျိုးများ ရှိရာ တံတားကလေးသို့

အားရဝမ်းသာစွာ ...

"ဗေပေါင် ထိပေါင်ထိ ယောက်ျား"

ဟု ညာသံပေးကာ ရွှေထောင်ငွေထောင်ကိုပစ်၍ လိုက်သွားရှာလေ
သတည်း။

မြောင်းမြမောင်ကို
